XV. évfolyam 27. szám. Ára: 1 forint 1959. július 2.

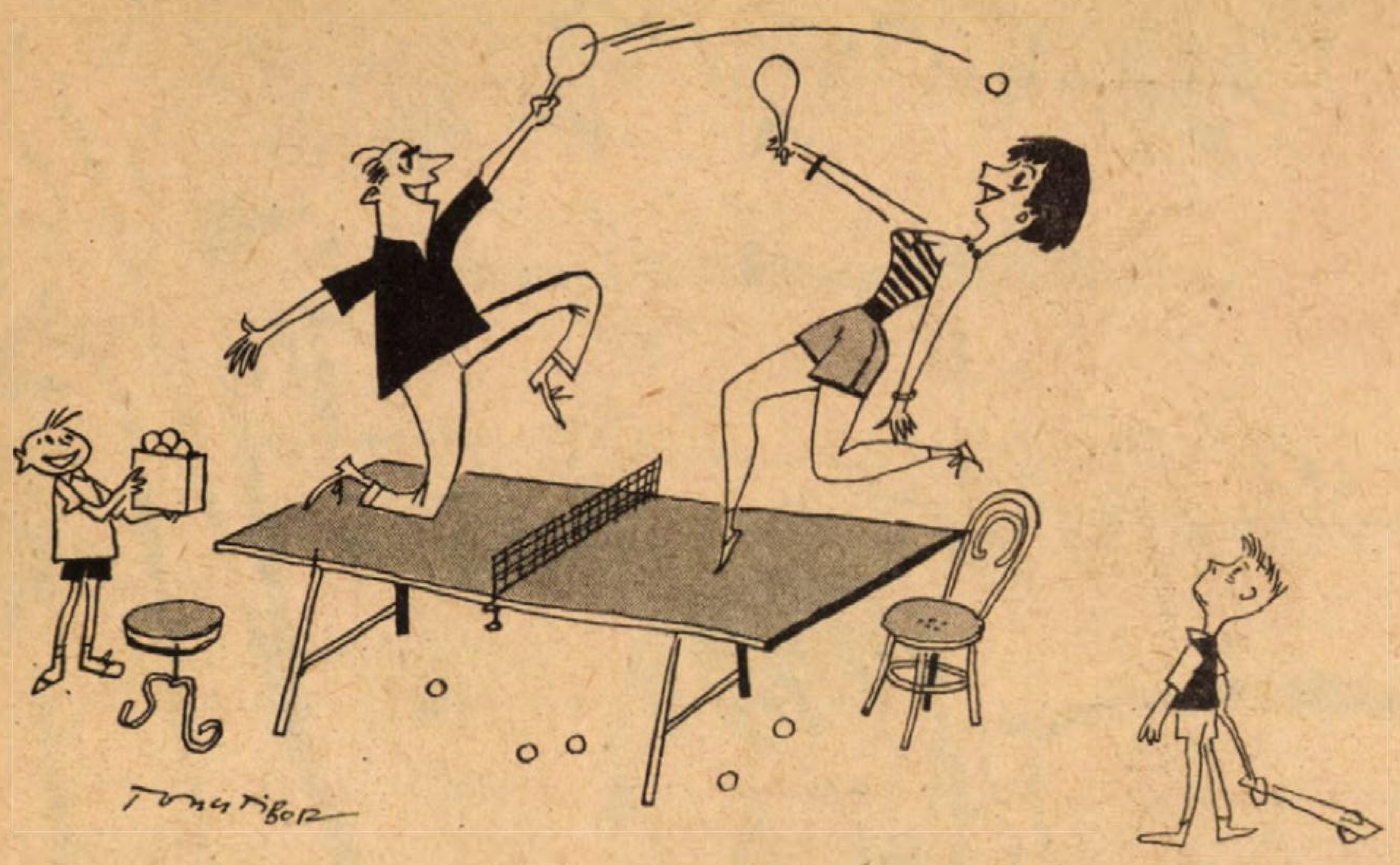

Toncz Tibor rajza

— Gépírni és gyorsírni tudok, de mondja, maga felöltözve is igazgató?

Az utolsó érv

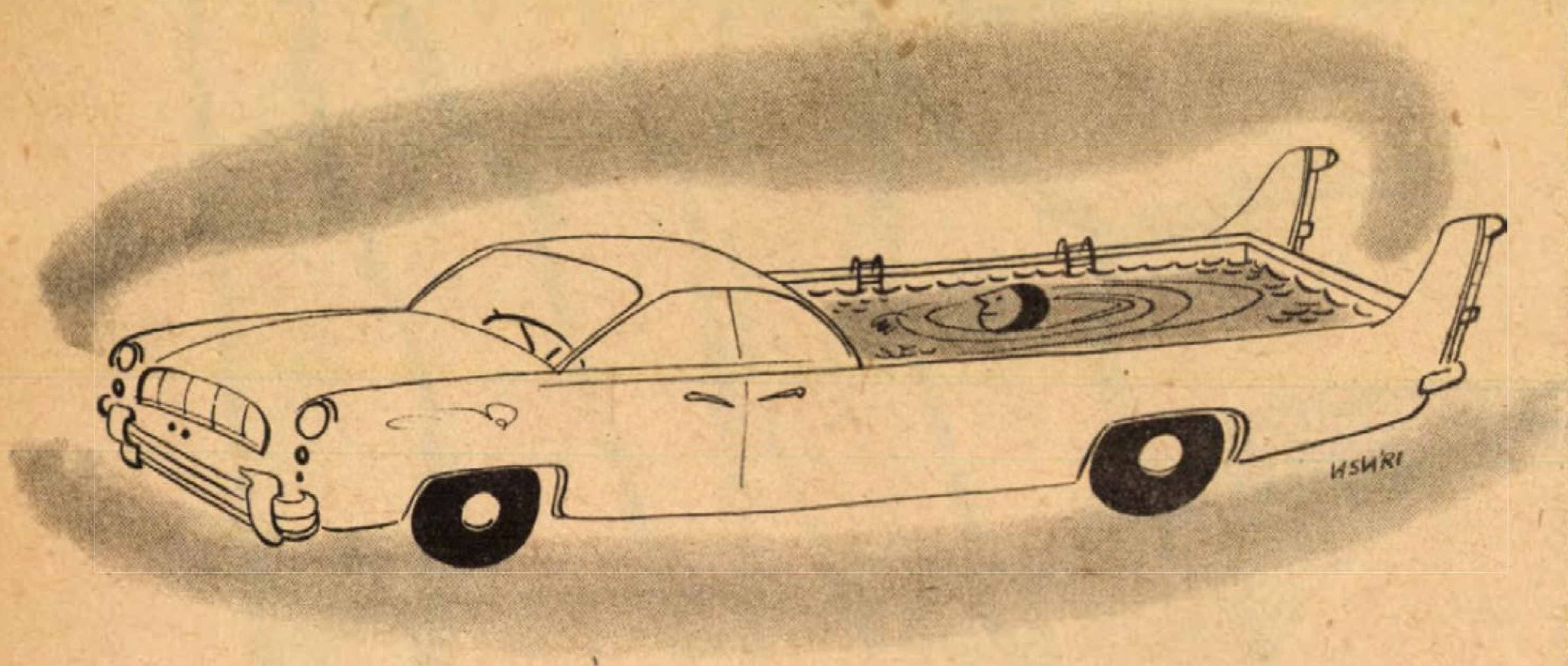
Toncz Tibor rajza

– Lássa be, Marika, a tenisz mégiscsak komolyabb sport, mint a ping-pong!

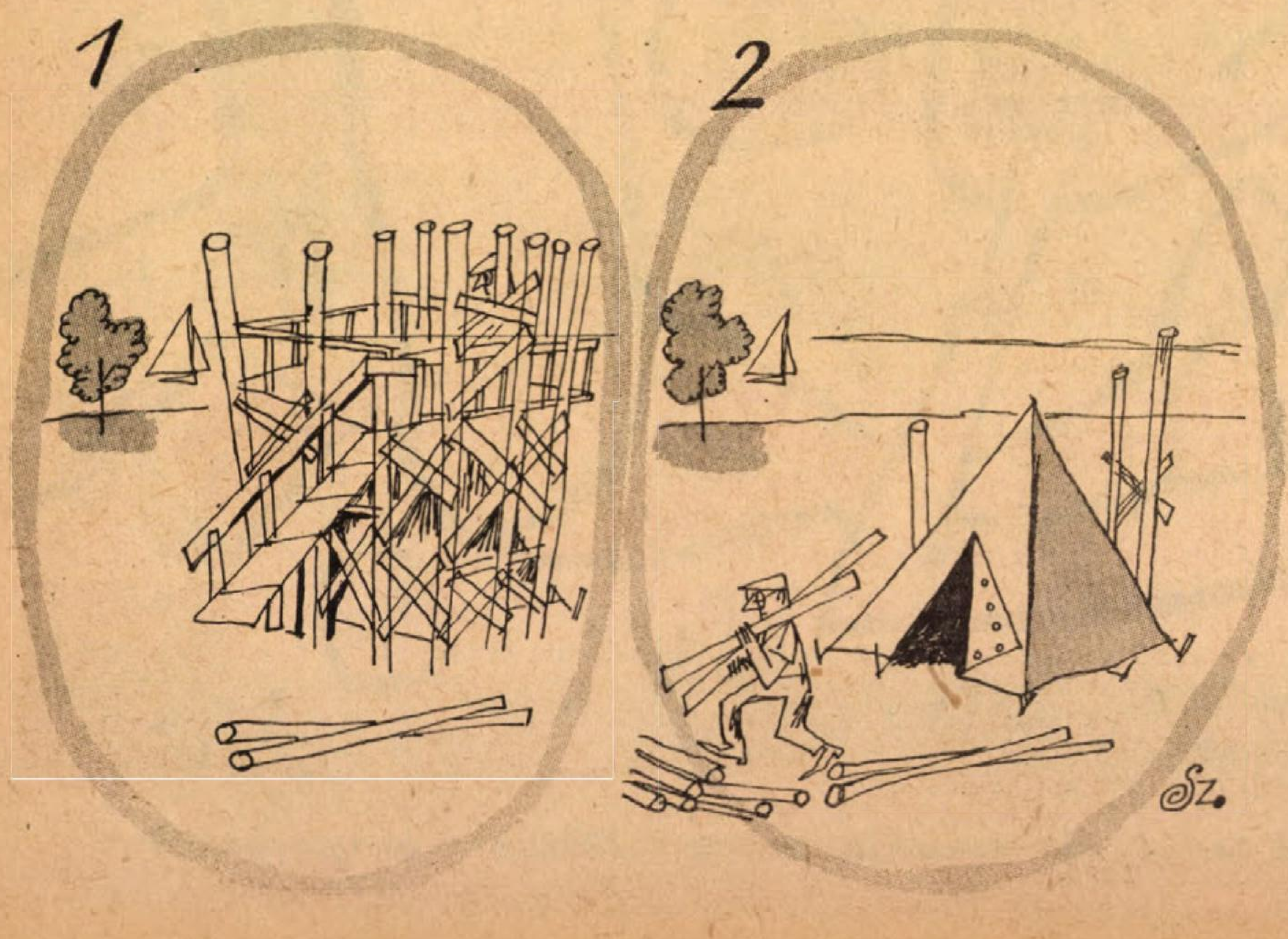
A tökéletes motel

Vasvári Anna rajza

Nagyzási hóbort

Szűr-Szabó József rajza

Egy ismert londoni pszichiáter rendelőjét jól öltözött gentleman kereste fel. Előadta, hogy ő Mr. William Taylor, gyártulajdonos, 55 éves, nőtlen. Ezelőtt soha semmiféle baja nem volt az idegeivel. Néhány nap óta azonban különös kényszerlátomásai vannak. Valahányszor áthalad villájának kertjén, hatalmas nőstényoroszlán jelenik meg előtte. A látomás néhány másodpercig tart, mire ijedtségéből magához tér, nyomtalanul eltűnik.

Az ideggyógyász alaposan megvizsgálta Mr. Taylort, kipróbálta reflexeit, majd kijelentette, hogy a nőstényoroszlán vizuális megjelenéséből szekszuális komplexumra lehet következtetni. Valószínűleg múló ideggyengeségről van szó. Injekciót adott páciensének, gyógyszert írt fel és megkérte, hogy három nap múlva ismét keresse fel.

Mr. Taylor a harmadik napon megjelent az orvos rendelőjében és közölte vele, hogy állapota nem javult, sőt az elmúlt két napon már a villa halljában jelent meg előtte több ízben a nőstényoroszlán. A látomás most már hallucinációval párosul, mert naponta többször dühös állati morgást vél hallani.

— Félelmi komplexum — mondta az orvos. — Erősebb injekciót adok és a felírt gyógyszerből szedjen dupla mennyiséget. Remélem, ettől elmúlnak kényszerképzetei. Három nap múlva ismét jöjjön el.

Harmadik napon Mr. Taylor az izgalomtól sápadtan mesélte az orvosnak, hogy kényszerképzetei egyre erősödnek, most már bent a szobákban jelenik meg előtte az oroszlán. Elmúlt este hálószobájában az ágy alól dugta ki félelmetes fejét. Most már nemcsak morgást hall, hanem penetráns vadállat-szagot is érez a lakásban. Az elmúlt éjszakát dolgozószobájában az íróasztal mellett ülve töltötte, mert félt bemenni a hálószobába.

— Üldözési komplexum — jelentette ki gondterhes arccal a pszichiáter. — Most adok önnek egy erős idegnyugtató injekciót, holnap jöjjön el ismét és akkor megkezdjük a hipnózis-kúrát. Ez biztosan használ majd. Addig is nyugodtan menjen be a hálószobájába és ha megjelenik ön előtt az oroszlán, vágjon sétabotjával arrafelé, ahol a látomás feltűnik. Az a tény, hogy a botjával csak az üres levegőt vagdossa, megnyugtatólag hat majd önre.

Másnap az ideggyógyász hiába várta Mr. Taylort. Az esti újságban azonban a következő hírecskén akadt meg a szeme: „Mr. W. Taylor gyárost villájának hálószobájában holtan találták meg. Kiderült, hogy egy vándorcirkuszból megszökött és a villában megbújt hatalmas nőstényoroszlán tépte szét a teljesen magányosan élő, különc agglegényt. A holttest mellett egy kettéharapott sétapálcát találtak."

A „DIKOBRAZ"-ból fordította
Gerényi Tibor

Taktikai megbeszélés a félidőben

Várnai György rajza

– Fiúk! A második félidőben is taccsra játszani!...

Ne óvakodj a zsebtolvajoktól?

A híres fővárosi sebésztanárt Szegedre szólította hivatása. A sikeres műtét után kocsijával igyekezett vissza Pestre. Alig hagyta el Szegedet, amikor az országúton egy magányos férfi integetett neki. Megkérte a kocsi vezetőjét, ha akad hely a számára, nem vinné-e el Pestre. A tanár úgy gondolkozott, könnyebben telik el a háromórás út, ha társsal osztja meg.

Az idegen kellemes csevegőnek bizonyult, az idő hamar telt, amikor újabb integető kar előtt kellett megállniok. A kar tulajdonosa azonban nem útitársnak ajánlkozott; fiatal, mosolygós rendőr állította meg a kocsit. Az autósok álmoskönyve szerint, nem jó jel megállást parancsoló közlekedési rendőrrel találkozni és ez a tétel most is bevált. A tanár szabálytalanul előzött és ez egy betétlapjába került. Hiába volt a szokásos rimánkodás, hogy „rendőr bácsi (a rendőr legalább húsz évvel volt fiatalabb a tanárnál) adja vissza a betétlapomat", a rend őre hajthatatlannak bizonyult. Eltette a betétlapot és már tisztelegni készült, amikor felfigyelt az autó körül csendben cigarettázva sétáló idegenre. Félrehívta a tanárt.

— Tudja ki az útitársa?

A tanár nemet bólintott és elmesélte az autó-stop történetét. A rendőr jóindulatúan figyelmeztette.

— Ez az ember hírhedt zsebtolvaj! Most töltötte ki Szegeden nyolcadik börtönbüntetését. Vigyázzon értéktárgyaira!

A tanár megköszönte a figyelmeztetést, de úgy döntött, mégis elviszi Pestre útitársát, legfeljebb a búcsúzás előtt gondosan átnézi holmijait. Még egy utolsó, reménytelen rimánkodást megeresztett az elvett betétlap ügyében, majd szomorúan visszaült a kocsiba.

A Köröndnél útitársa megköszönte a fuvart és készült a kiszállásra. A tanár gyors leltárt készített holmijairól: pénztárca, igazolvány, cigarettatárca, óra, minden megvan. Az útitársa még udvariasan megkérdezte:

— Mivel hálálhatom meg a szívességét?

A tanár legyintett, hogy semmivel. De útitársa mosolygott.

— Azért valamivel csak meghálálom — mondta, zsebébe nyúlt és finom, kissé színpadias mozdulattal, ahogyan csak a bűvészek tudják, elővette és átnyújtotta a tanár elvett betétlapját.

— Parancsoljon! Legközelebb figyelmesebben előzzön!...

Tardos Péter

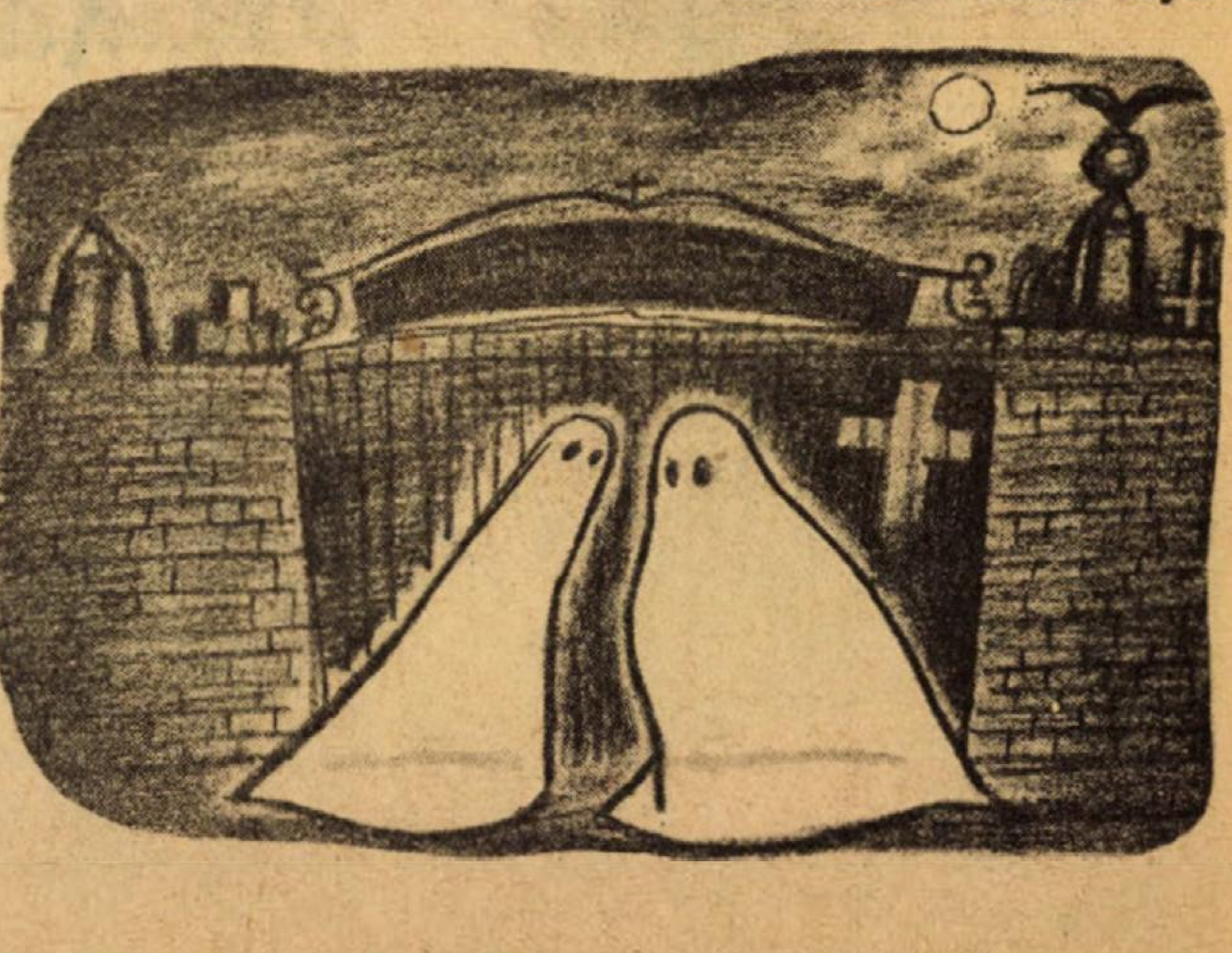
Csütörtök reggel

Kaján Tibor rajza

Éjfél után

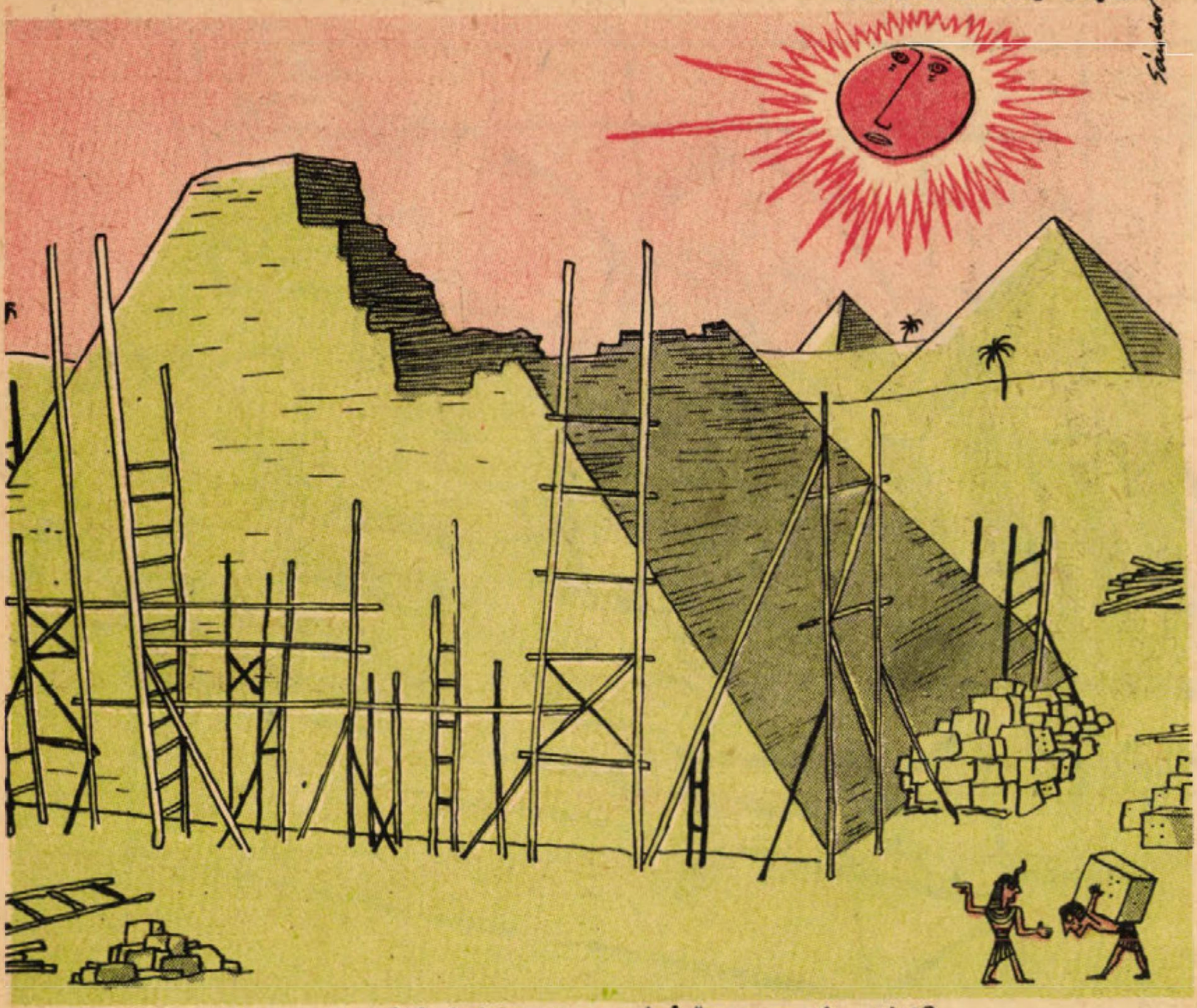
Szűr-Szabó József rajza

– Mennyi kapupénzt adjunk?

Nyár Egyiptomban

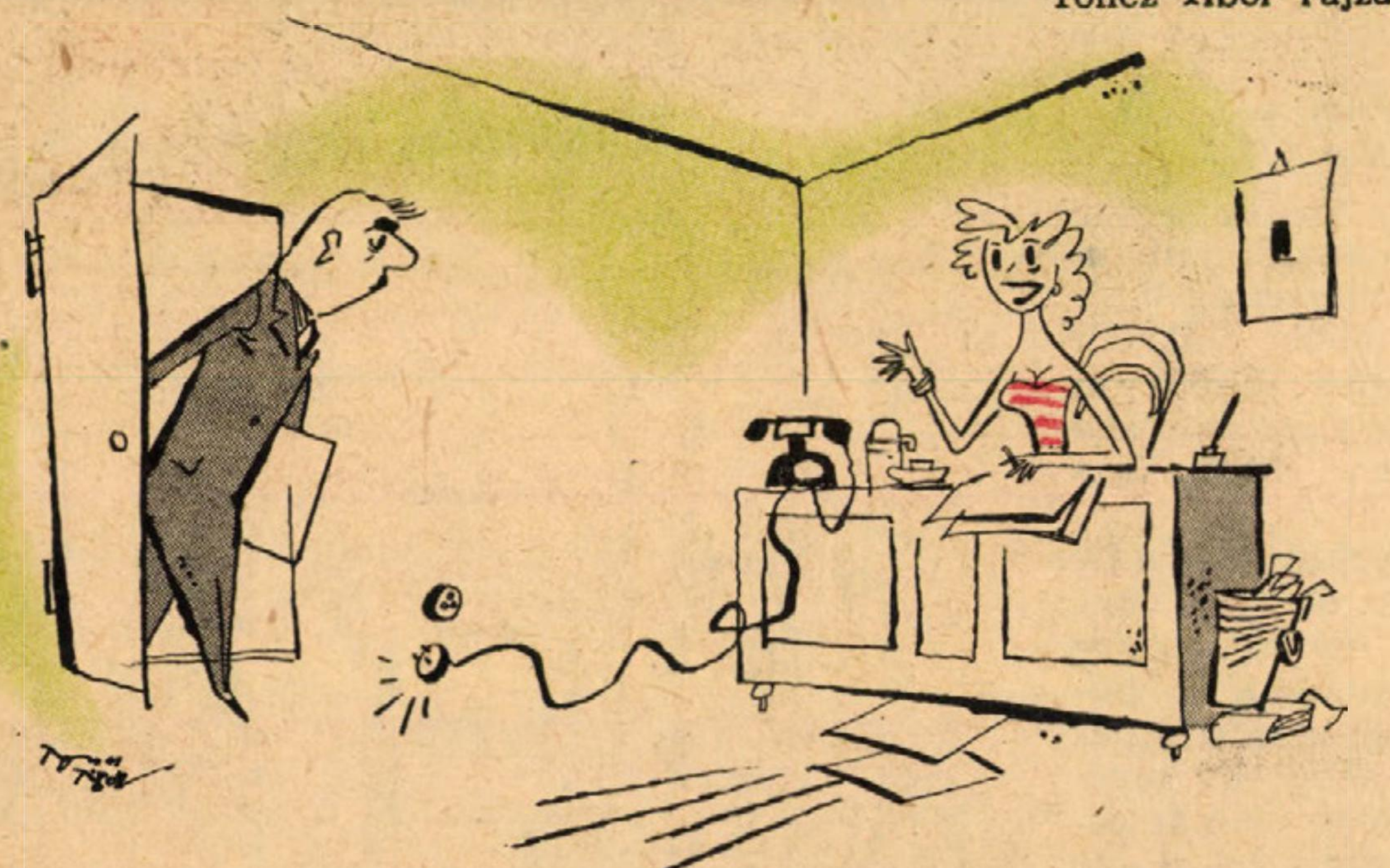
Sándor Károly rajza

– Maga egyedül építi ezt a ménkű nagy piramist?
– Dehogy. Csak a többiek mind elmentek szabadságra.

Egy házkezelőségen

Toncz Tibor rajza

– Örömhír vezető kartárs! Ma még senki sem telefonált nekünk beázási ügyben . . .

BALLADA

Egy kerek tó közepén áll
kecses sziget: szélén vén vár,
csupa csúcsos őrtorony.
Felvonóhíd csipkeíve
himet hint a hives vízre,
így illett ez egykoron.

. . . Ifjú áll a külső parton,
a váron meg egy kőbalkon
ajtajában szőke nő.
Int a vonzó, fürtös csoda,
ám hogy jut a fiú oda?
épp ez itt a bökkenő.

A víz szélén ring egy sajka.
Ifjúnk belép, s máris hajtja
evezvén a vár felé.
Felriad a hajó őre:
váltig kiáltoz a dőre,
a tolvajt már nem lelé.

Partot ér a deli legény,
felfut a vár kőlépcsején,
besiet és lépte friss;
keres-kutat, mint a vizsla,
amerre a nőt gyanítja,
aki pláne intett is!

Furcsa szobák, zsúfolt termek,
ahol szerszámok hevernek,
s ő csak fut toronyirányt.
Hopp! — A fiú szíve dobban:
lám, az erkélyszoba ott van,
az rejti a szőke lányt . . .

Egy nagy ajtó most kitárul:
ki az ott? Talán a várúr?
Nem . . . Ifjúnk már nem merész.
Riadt szemmel néz a falra,
mert kitömött szarvasmarha-
fej, amely rá szembenéz . . .

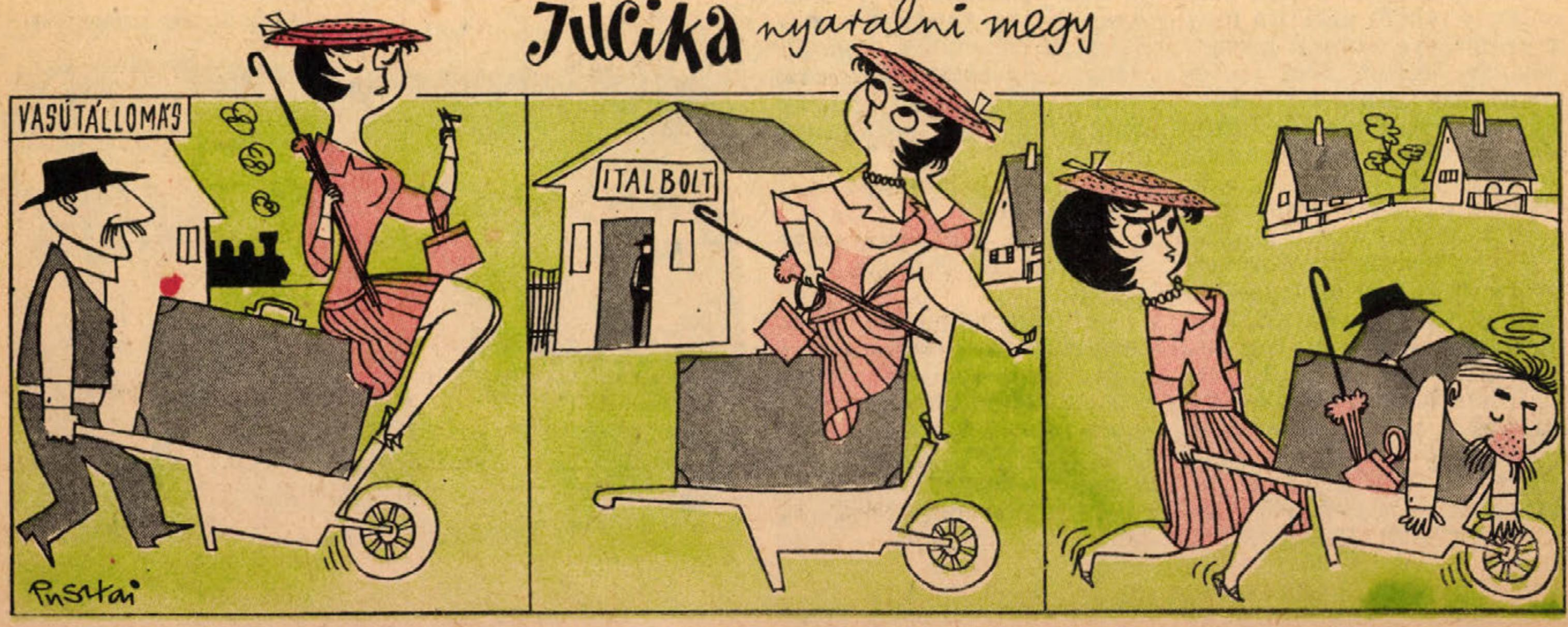
*

Az olvasó méltán kérdi:
— „Középkorban élt a férfi?
Akkor folyt e kis regény?" —

(Dehogy! Tegnap járt a csónak
a városligeti tónak
múzeumos szigetén . . . !)

Bedő István

Jucika nyaralni megy

Gyújtó hatású cselekedet

Az amerikai katonák tapintatossága nem mindig bontakozik ki teljes pompájában az európai kulturális és történelmi emlékek iránt. Mint maga a New York Herald Tribune írja, egy Franciaországban szolgáló amerikai katona, John Sideres, különös körülmények között gyújtott cigarettára Párizsban. Hazafelé menet megállt az Arc de Triomphe előtt, cigarettát vett elő, s mivel nem volt gyufája, az ismeretlen katona síremléke fölött égő örökmécses lángjával gyújtott rá. A járókelők és a francia rendőrök felháborodása határtalan volt. A botrányt már nem lehetett elsimítani, a katonát 3 hónapi elzárásra ítélték, de — a büntetés végrehajtását felfüggesztették. Ha három éven belül nem az előbb leírt módon gyújt cigarettára, akkor le sem kell ülnie büntetését. A dohányzástól nem tiltották el.

A tárgyilagosság titka

Albert Schweitzertől, a Nobel-békedíjas tudóstól származik ez a megállapítás:

— Az optimista mindent rózsaszínben lát, a pesszimista mindent feketében. Az okos ember színvak...

A gyógyszerész bizonyítéka

A spanyolországi Talaverában történt — az United Press hírügynökség szerint —, hogy egy Juan Antonio Diaz nevű fényképész lázas lett. Kinint rendeltek neki, a fényképész bevette a kinint, s néhány perc múlva meghalt.

Jose Mendoza, a gyógyszerész, aki a gyógyszert készítette, esküdözött a rendőrségen, hogy a fényképész semmiesetre sem a gyógyszertől halhatott meg. Bizonyításul lenyelt egyet a porok közül. Néhány perc múlva ő is meghalt.

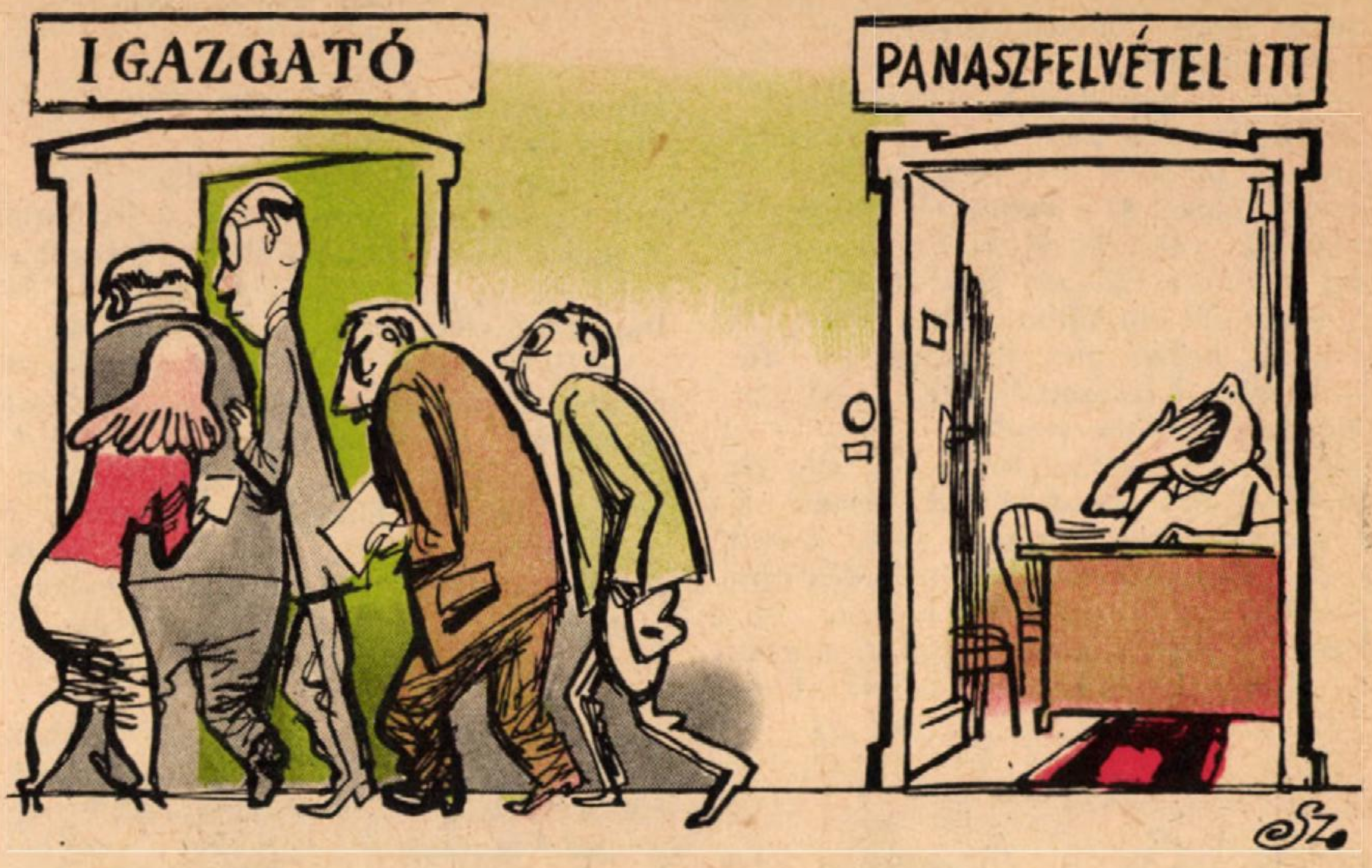
Ekkor már kezdett gyanús lenni a dolog, s a gyógyszereket Madridba küldték vegyelemzés céljából.

Aki a virágot szereti...

Mindenki a fejhez megy

Szűr-Szabó József rajza

Hallott valamit a kislány

Szegő Gizi rajza

– Néni kérem, tessék nekem egy autogrammot kérni attól a fiatal színésztől!...

Szezonzárás

A színházak sorra zárnak.
Strandra megy a nép vasárnap.
Nem szaval a hősszerelmes;
Hódoló szem rája nem les.

Most — két úrnak a szolgája —
Otthon önmagát szolgálja.
Idegen nő a szigeten
Szórakozik, s mily szívesen!

A Medikus — turista lett,
Fütyörészve mászik hegyet.
A teremtés koronája
Családdal megy Mocsoládra.

Pihenni tér Bánk, a nagy bán;
Nap zománca arculatján.
Lysistraté lenge fátylát
Is leveti, ha nem látják.

Elmegy a Csendháborító,
Karcsú csónak szárnyain jó!
És a Sárga liliomszál
Balatoni mólón kószál.

Mind elmennek, mind pihennek.
De egy, óh jaj, nem pihen meg.
Elrontani itt a nyarat,
Az ESŐCSINÁLÓ — maradt!

K. Tóth Lenke

Pászmánti úr ebédel

A pályaudvar közelében levő étterembe különös vendég állított be a minap. Medvemancsú, varjúléptű, pipás öregúr, görbe kutyaütő bottal a kezében. Amikor belökte maga előtt az üvegajtót, ez volt az első kérdése:

— Van valami készen a konyhában?

A türelmetlen kérdésre nem érkezett válasz. A pincérek lihegve kergetőztek az asztalok között és a vendégek esengő pillantásokat vetettek rájuk. Pászmánti úr, mert ő volt a különös vendég, leroskadt egy székre és kinyújtotta kurta lábait. Fáradt volt, hosszú utat tett meg: egy Krúdy-novellából érkezett Pestre és első útja ebbe az étterembe vezetett.

— Mivel szolgálhatok? — állt meg az asztalánál egy hosszú nyakú, beesett arcú pincér, mivel azonban nem kapott rögtön választ, tovább loholt. Midőn újra felbukkant, Pászmánti úr hosszan, fürkészve az arcába nézett és megjegyezte:

— Tudja, kihez hasonlít az úr? Ahhoz

a Ruszkabányai nevű lókereskedőhöz, akit befalazva találtak a szép Emília lakásán...

— Tetszett már választani? — tudakolta a pincér nyugodtan, udvariasan, csak a szája széle rángatódzott idegesen.

Pászmánti nem zavartatta magát. Mesélt. A tengerzöld ruhás Emíliáról, aki tótágast állt azok előtt a férfiak előtt, akiket igazán szeretett. A pincér azonban elsompolygott, mert jobbról is, balról is integettek, pisszegtek neki. Miután visszatért az öregúrhoz, meglepetten hallotta, hogy az még mindig mesél. Talán észre sem vette, hogy közben megszökött a hallgatósága.

— Mit hozhatok, kérem? — kérdezte most már türelmetlenül, körültáncolva az asztalt.

Semmi válasz. Pászmánti, fejét mellére ejtve, a tarkakockás abroszra bámult. A pincér dühösen vállat vont és elszáguldott. Gyorsan kiszolgált három vendéget — az asztalra csapott tányérokból gejzírként szökött fel a leves —, majd ismét felbukkant Pászmánti előtt, aki örvendezve fogadta:

— Megvan! Sertéstokányt eszem!

— Igenis, egy sertéstokány! — kiáltotta a pincér és nagyot ugrott a levegőbe, hogy öt lépéssel elérje a konyhát, de Pászmánti elébe rakta a görbe botját.

— Hova szalad? Üljön le egy kicsit nálam. Elszívunk együtt egy jó szivart és közben megbeszéljük a jó tokányt. Először is arra kérem, ne vagdossák apró darabokra, hanem gyermektenyér nagyságúakra és krumplit kérek hozzá galuskával. Paprikát is hozhat. Remélem, a zuglói rác kertészeknél vásárolnak. És aztán egy nagy serclit kérek, mint rendesen...

A pincér ijedten pislogott a vendégre, közben arra gondolt: vajon mennyivel emelkedhetett a vérnyomása, aztán elszabadulva, csapdosó karokkal a konyhába repült. Egy perc múlva csüggedten tért vissza:

— Sajnos, a sertéstokány elfogyott...

Pászmánti lehajtotta a fejét és könnybelábadt a szeme a szomorú hír hallatára. Néhány részvételjes, vigasztaló szót várt a pincértől, de hiába. Mire könnyfátyolos szemmel felnézett, a pincérnek már hűlt helye volt.

— Hova tűnik el mindig ez a Ruszkabányai? — mérgelődött az öregúr és a keresésére indult. A konyhában eldiskurált a szakácsnőkkel, belekukkantott a fazekakba, lábasokba, megkóstolta a mártásokat, aztán előadást tartott arról: mi a különbség a szentendrei és a vecsési káposzta között. A konyha személyzete ájtatosan hallgatta és egy paradicsomszagú mosogatólány többször is miniszter elvtársnak szólította. Kifelé menet Pászmánti belebotlott a pincérbe.

— Végre! — kiáltott fel. — Már tűvé tettem maga után az egész fogadót. Ugyanis rájöttem, hogy mit szeretnék enni. Gombás tojást. Előbb azonban tudni szeretném, milyen gombákat vásárolnak. Feltételezem, hogy zugligetit, mert csakis ott találhatók ízletes gombák...

— Zug... zug... zugligetit... csakis... persze... — dadogta a pincér és legszívesebben elfutott volna, de Pászmánti belékarolt és fel-alá sétált vele a vendégekkel zsúfolt teremben.

— Tojásos gombához nemcsak gomba kell — magyarázta séta közben —, hanem tojás is. De én nem bízom a lámpázott tojásokban, éppen ezért mindig magammal hordok néhány friss falusi tojást. Legyen szíves, nyújtsa át ezeket a tojásokat a szakácsnőnek — kérte Pászmánti a pincért és elővarázsolt a bal zsebéből hat óriási tojást.

Ez már a pincérnek is sok volt. Kitépte magát Pászmánti karjából és nyüszítve berohant az üzletvezető irodájába. Azonnali nyugdíjaztatását kérte. Odabenn a teremben az öregúr felháborodottan magyarázta a vendégeknek, hogy az izgága pincér ki akarja őt éheztetni. Már egészen legyengült az éhségtől. Reggel óta csak egy fél kakast evett és egy cipót.

Kisvártatva megjelent az üzletvezető és higgadtan megkérdezte Pászmántitól, mi a panasza.

— Az a panaszom, hogy nem kapok enni — dohogta az öregúr. — A sertés-

tokány elfogyott és a pincér bújócskát játszik velem...

— Kérem szépen, ha a vendégnek panasza van, beírhatja a panaszkönyvbe — felelte méltóságteljesen az üzletvezető.

— Be is írom! — kiáltott fel Pászmánti, s amikor elébe tették a szamárfüles, poros füzetet, sokáig írogatott bele egy piciny, arany női csavarosceruzával, majd felemelkedett és ünnepélyes hangon így szólt:

— Ide soha többé be nem teszem a lábam! — aztán dühösen, prüszkölve eltávozott az étteremből, becsapva maga után az üvegajtót.

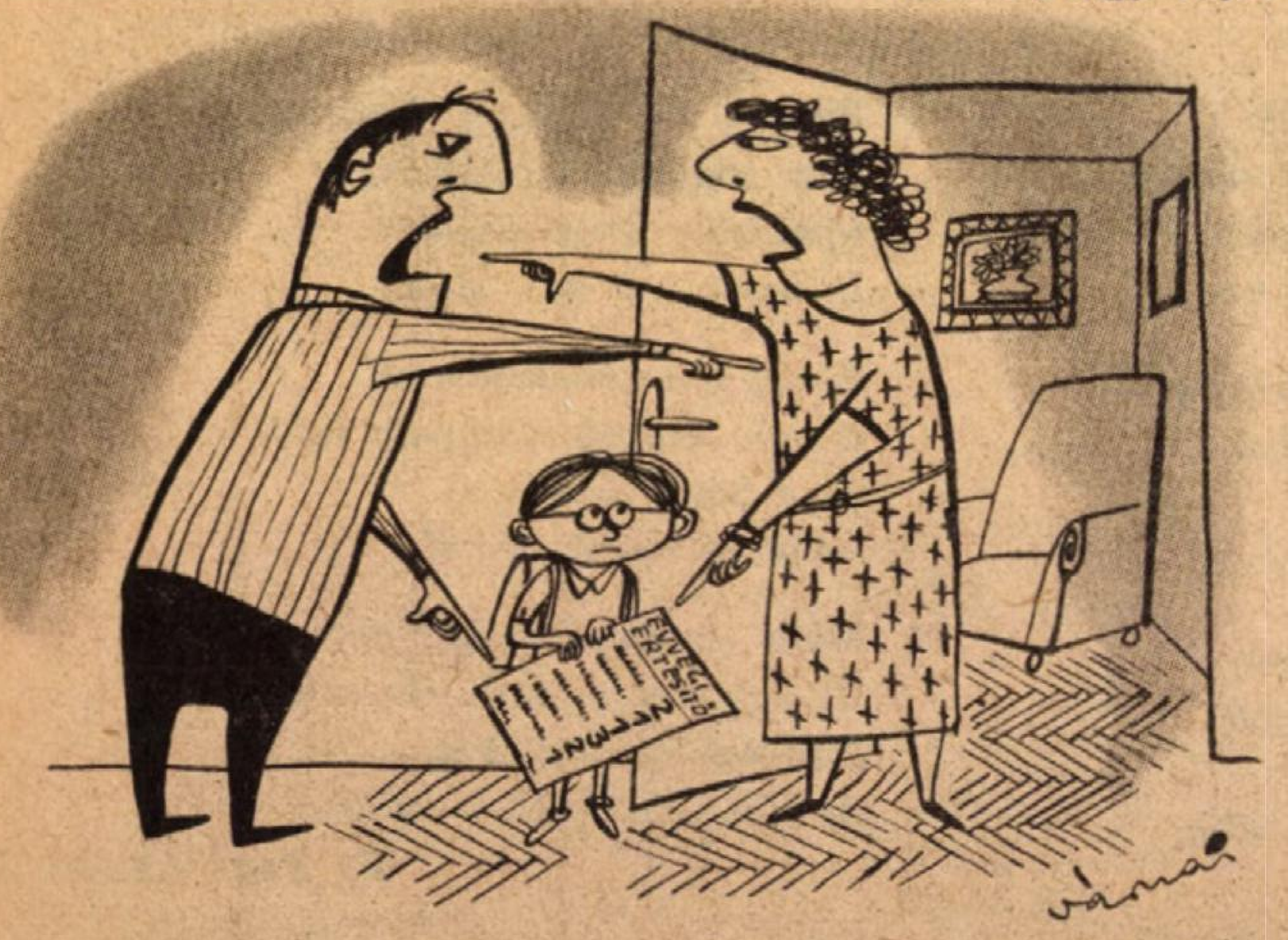
Az üzletvezető és az időközben előmerészkedett pincér kíváncsian felütötték a panaszkönyvet. Legnagyobb megdöbbenésükre, csak egy emlékkönyvbe való versikét találtak benne, valami Fruzsina nevű úrleánynak ajánlva és egy szál lepréselt rozmaringot.

Nem értették a dolgot.

Mikes György

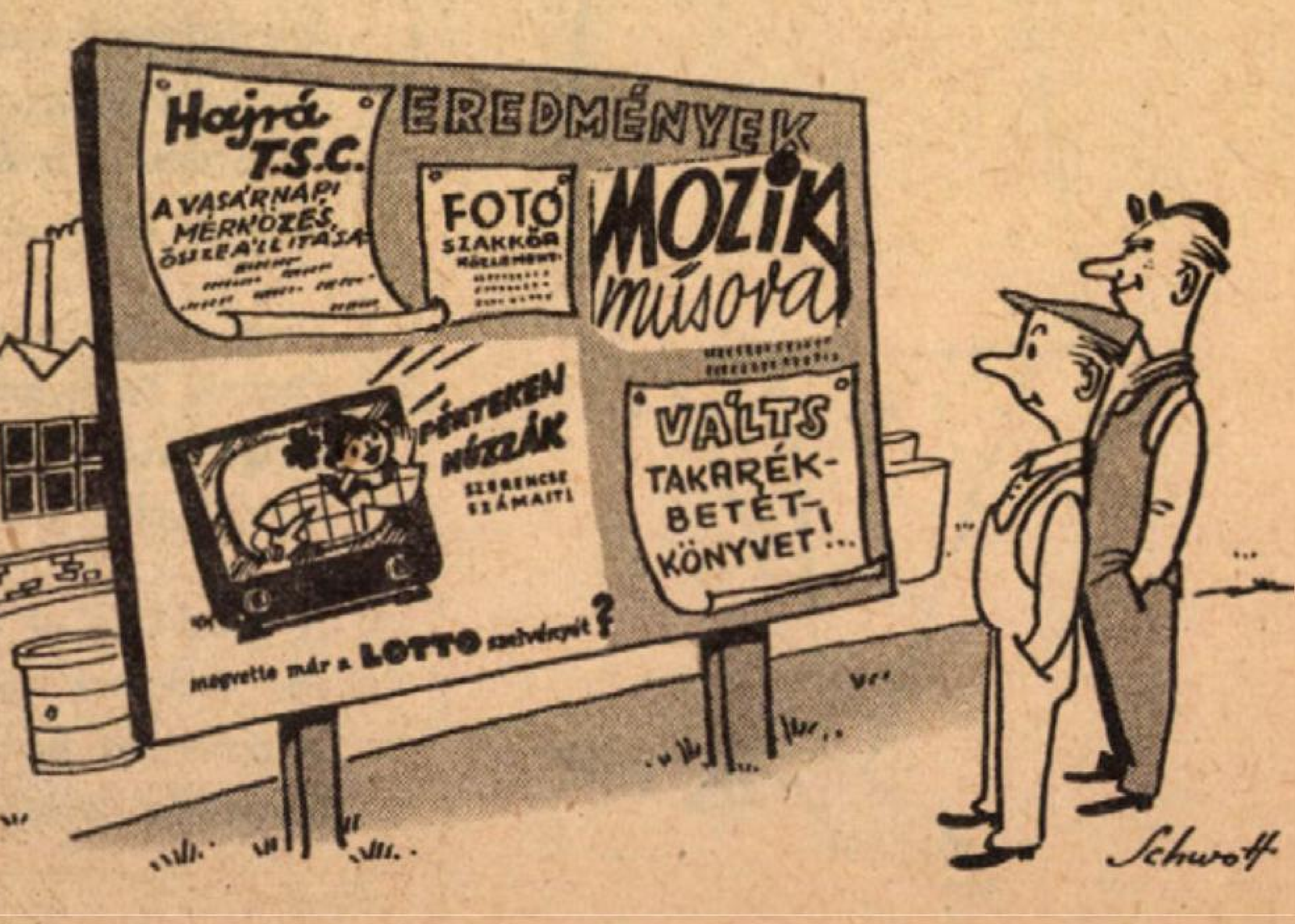
Ki a felelős?

Várnai György rajza

A „versenytábla"

Schwott Lajos rajza

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Egyik este a rádióban az Esti krónika során egy olyan jelentős kérdés is megvitatásra került, mint a narancsízű szörp. A riporter könnyed modorban megszólaltatta a narancsízű szörp-készítés súlyos mondanivalójú felelőseit. Egy borízű (nem narancsízű) hang váratlan kirohanást intézett a narancsízű szörp kérdésében — a *humoristák* ellen (kiemelés tőle). Szerinte a humoristák témahiányban szenvednek és ezért csinálnak évről évre vicceket a narancsízű szörpről.

A szemrehányást magamra vettem, mivel eddig a narancsízű szörpről két szatirikus regényt, egy vígjátékot, egy filmet és hat táncdalszöveget írtam. Tehát azt a bizonyos kínzó témahiányt, amelyben évek óta szenvedek, bizonyos mértékben pótolta az a kátrányfestékkel kívánatossá tett üdítő ital, amelynek íze távoli narancsligetek emlékét idézi.

Persze jobban emelte volna általános műveltségemet, ha a szörpfelelős arról is beszélt volna, hogy tulajdonképpen miből készül a narancsszörp, mi van benne, illetve mi nincs benne. Mert igaz, hogy egyfelől a humoristák témahiányban szenvednek, másfelől viszont a narancsízű szörp narancshiányban szenved. Azt viszont készségesen elismerem, hogy narancsszörpöt sokkal nehezebb csinálni, mint viccet.

Ó, örökké elégedetlen ember!

A Rákóczi út úttestének egyik oldala már készen van, ott már járnak a járművek, az autók és az autóbuszok. Már sima az aszfalt és melegen ragyognak az átkelőhelyek keramittégla-csíkjai. Viszont egy pesti polgár, aki már hetek óta szidalmazta a felszedett utak hegyes-völgyes buktatóit, most így fakadt ki:

— Istenem, mostanáig milyen nyugodtan lehetett átkelni a Rákóczi úton. Nem kellett körülnézni, nem kellett attól félni, hogy jön egy autó...

*

Ha az ember körülnéz az utcán, azt tapasztalja, hogy az emberek egyazon időjárás mellett különbözőképpen öltöznek.

Vannak, akiken esőkabát is van, s kezükben esetleg ernyő.

Ezek a rádiót hallgatták.

Vannak, akik ingujjban, blúzban vannak.

Ezek csak kinéztek az ablakon.

*

Irodalmi legenda:

Egy ifjú odamegy az íróhoz és autogramot kér tőle. Utána visszamegy társaihoz és diadalmasan mutatja az aláírást:

— Ugye mondtam, hogy tud írni?!

f. l.

A természetimádó

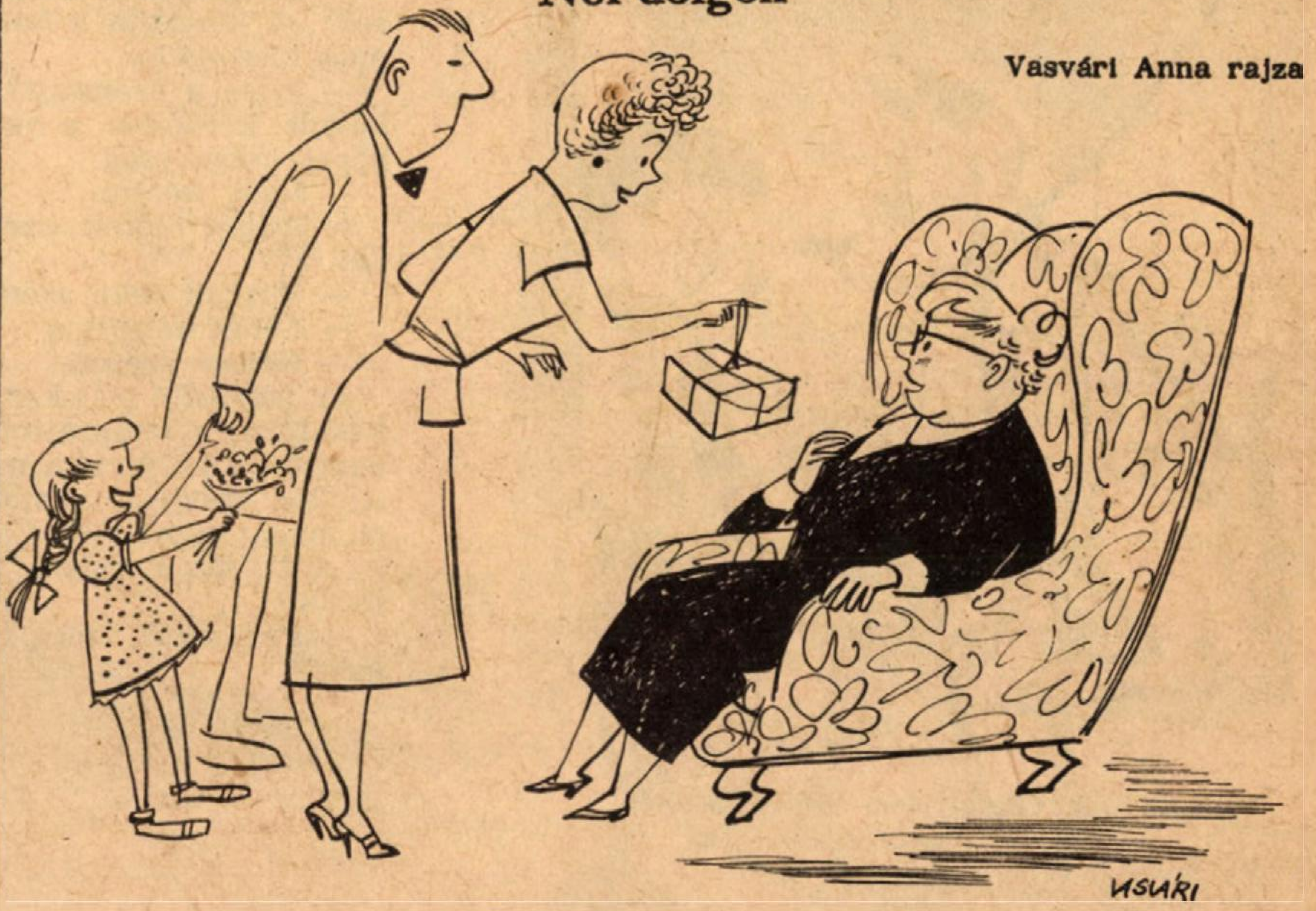
Mészáros András rajza

– Szervusztok, én inkább odafekszem, ott olyan csodálatos borjúpörkölt illat van!...

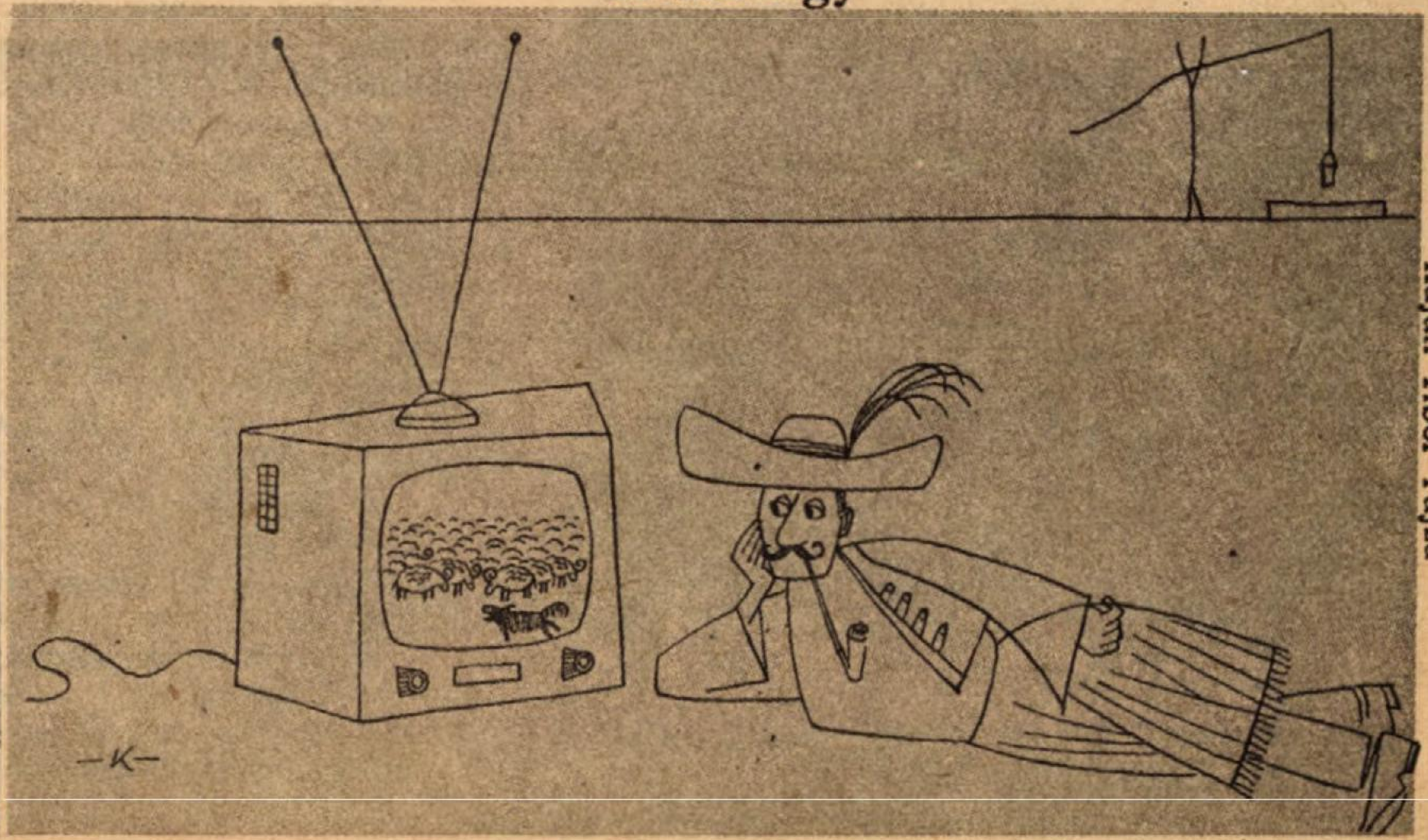
Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Jaj, istenkém miért vesztek ajándékot?! Ameddig én élek, addig nekem már nem kell semmi...

Hortobágy

Kaján Tibor rajza

Srácok

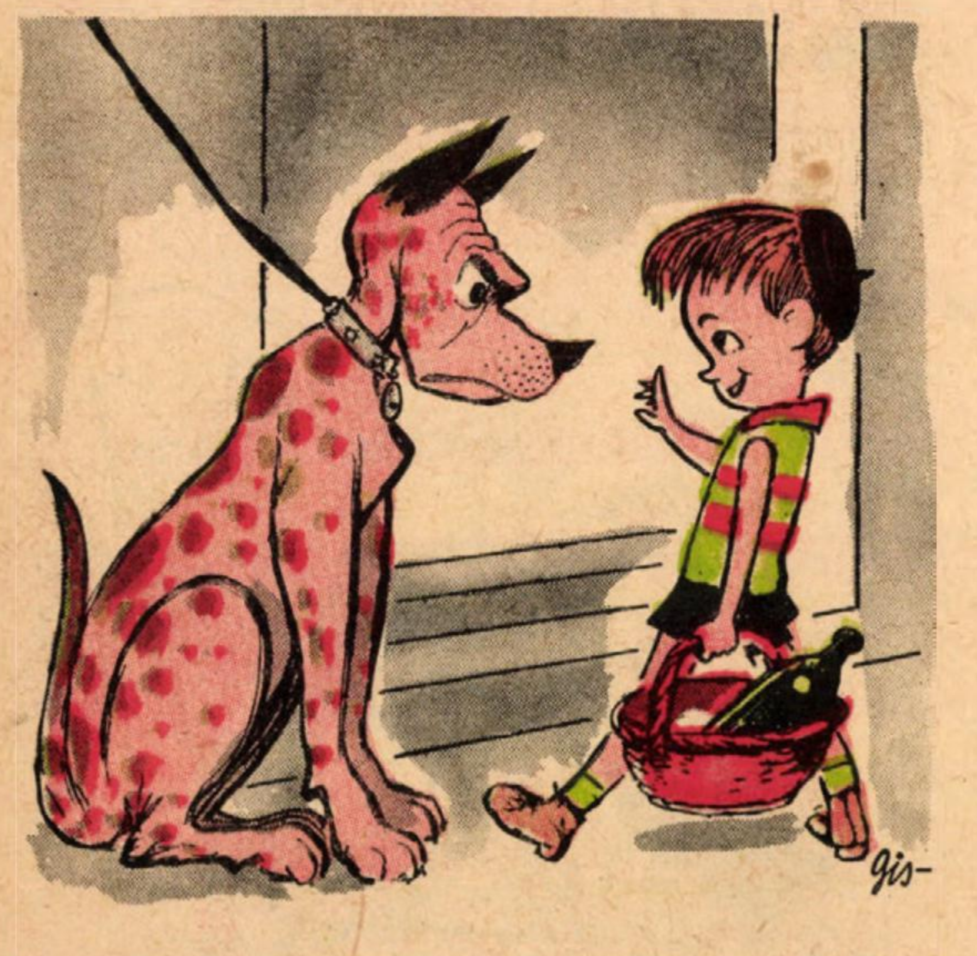
Szegő Gizi rajzai

1

– Tessék csak nyugodtan rám támaszkodni!

2

– Ne félj, Cézár! Nem bánt a bácsi!

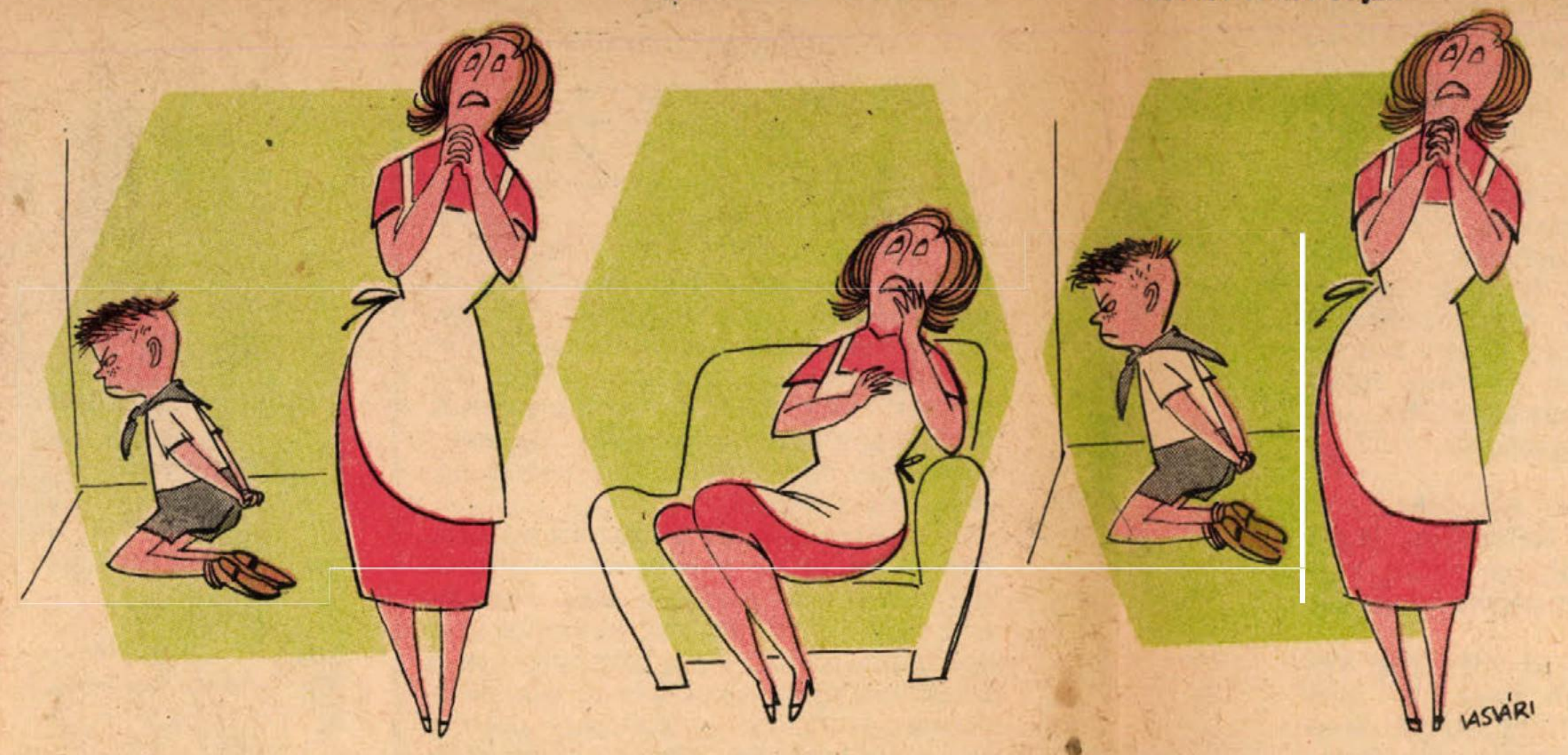
3

– Meglátod, anyuka örülni fog! ... Gyönyörű ez a piros körömlakk!

Nyári táborozás

Vasvári Anna rajza

– Csak már elutaznál, te haszontalan kölyök!

– Drága gyermekem, vajon most mit csinálhatsz nélkülem?!

– Istenkém, de jó volt, amíg ez a komisz kölyök nem volt itthon! ...

Az idő

— Szolgálhatok még valamivel? — kérdezte a fehérköpenyes kiszolgáló.

— Friss a krémsajt? — válaszolt kérdéssel a vevő, egy kövér asszonyság.

— Igen, kérem.

— Akkor kérek tizenöt dekát.

— Tizenöt deka, igen.

— Lehet húsz is.

— Kérem szépen.

Az elárusító már kente is fakanalával a krémsajtot a zsírpapírra, s helyezte a mérlegre. Amikor megvolt a húsz deka, csomagot csinált belőle, ráírta az árát, majd újra a vevőhöz fordult:

— Parancsol még valami mást?

— Mi is kellene még? ... — tűnődött a néni.

Akkor vettem észre az idősebb, sovány, csupaideg férfit. A belső feszültségtől remegett a szája. Idegesen topogva mormolta maga elé:

— Szörnyű, milyen lassú a kiszolgálás! Sose kerülök sorra! Miért nincs több kiszolgáló?

Amikor az előbbi vevő még egy kiló kenyeret kért és aziránt érdeklődött, hogy van-e vaníliás cukor, a férfi elsápadt a méregtől:

— Vaníliás cukor ... — hörögte.

Ekkor megfogtam a vállát.

— Uram, egy pillanatra!

Megdöbbenve nézett rám.

— Kicsoda ön? — kérdezte.

— Ember vagyok, aki az élet titkait keresi. Kutató ember vagyok, fausti alkat, nyugtalan elme. Nem vagyok képes belenyugodni abba, hogy valamit nem értek. A dolgok mélyére akarok hatolni. Ön ugyebár kétszer bukott a középiskolában, s emiatt kétszer utasították osztályismétlésre.

A férfi bólintott, majd legyintett.

— Hát aztán? Más is járt kétszer egy osztályt.

— Teljesen igaza van — helyeseltem —, érett korban az ember alig emlékszik ilyen jelentéktelenségre. És hogy folytassam, ez a bölcs mérséklet később sem volt idegen öntől. Ön kilenc esztendő alatt szerezte meg a jogi doktorátust, s csak nevetett azokon, akik éjt nappallá téve tanultak, tönkretették az egészségüket, mindenről lemondtak, csak hogy szabályos idő alatt végezzék el a jogot. Ön különben sem szeretett tanulni. Hányszor elhatározta, hogy megtanul franciául, de sohasem fogott bele, s ahogy múlt az idő, csak bosszankodott, hogy ha akkor elkezdte volna, már egészen szépen tudna beszélni. De még most is habozik. Igen, ön nem hebehurgya ember, szeret töprengeni, szereti megfontolni a dolgokat. Szeret reggel heverészni az ágyban, bámulni a mennyezetet. Milyen üdítő dolog ez a mi rohanó korunkban, amikor az emberek mindig attól félnek, hogy lekésnek valamiről, rohannak, repülnek, s a nagy sietségtől levegő után kapkodnak. Ön még mindig nem nősült meg, mert úgy gondolta, ráér, van idő. Lassan eszik, ami nagyon helyes és egészséges szokás. Évek óta készül arra, hogy megcsináltatja a fogait, de még nem szánta rá magát, nem sürgős, ráér, majd holnap, majd a jövő héten, a jövő hónapban, a jövő évben... Ön az, aki órákig szokott ácsorogni az előszobában a vendégekkel, mert még mindig van valami fontos mondanivalója. Ha találkozik az utcán egy ismerősével, számtalan villamost és autóbuszt enged el, mert még ezt is, azt is megbeszélik. Így van?

— Így! — bólintott a férfi sértődötten. — Ki maga? A lelkiismeretem? Azt vágja most

a szemembe, hogy nem tudom jól beosztani az időmet, elfecsérlem az életemet?

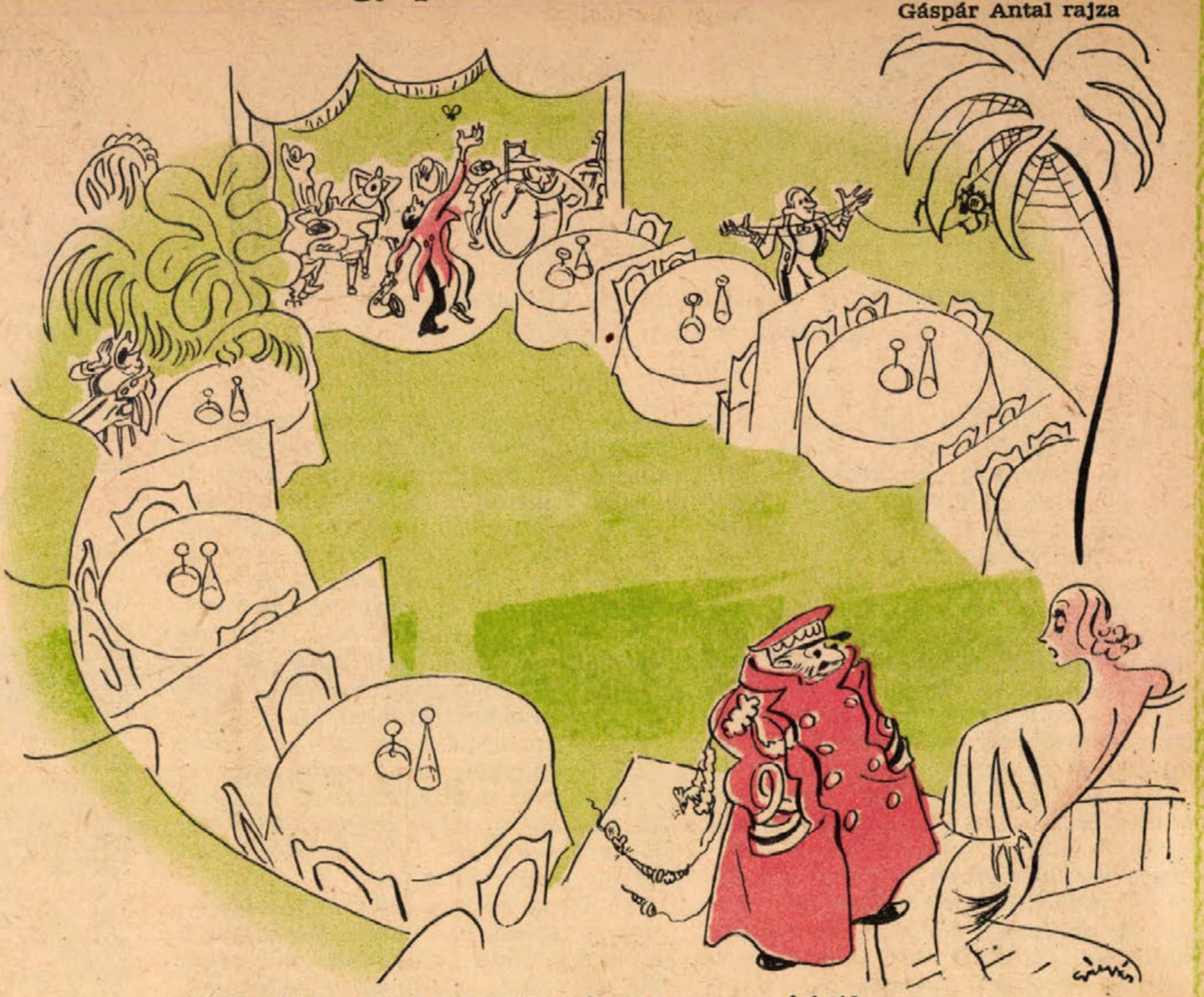
— Nem! — válaszoltam. — Csak azt szeretném megkérdezni, hogy aki ilyen bölcs nyugalommal, ilyen pazarló türelemmel éli az életét, az hogyan lehet ennyire türelmetlen a Közértben, hogyan lehetséges az, hogy a legszívesebben korbáccsal hajszolná az eladót és vevőtársait egyaránt? Mi ennek az oka?

— Az, hogy valahol csak be kell hozni azt a rengeteg elpocsékolt időt! — kiáltotta dühösen a férfi, majd visszarohant a pulthoz, félrelökött néhány tolakodó vevőt és indulatos hangon kért tíz deka sonkát, lehetőleg soványat.

Feleki László

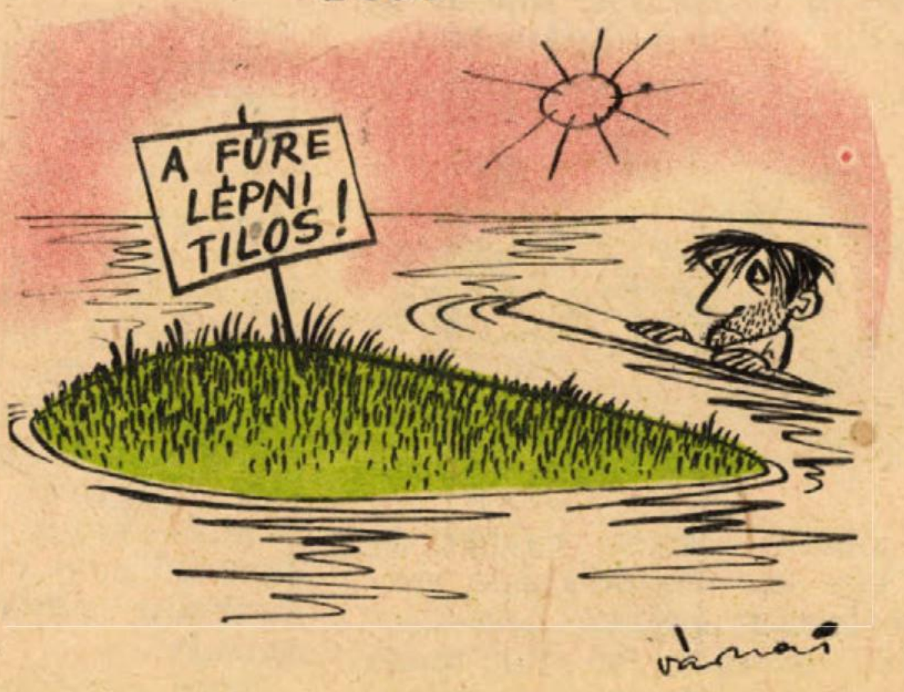
Egy párizsi lokálban

Gáspár Antal rajza

– Mondja, portás bácsi, miért olyan üres ma a lokál?
– Nem kaptak eltávozást az amerikai katonák.

Pech

Válogatott meccs előtt

– Vendég úr, nincs egy jegye a holnapi meccsre?

Egy kis fizika

Schwott Lajos rajza

Felhajtó erő

Mágneses vonzás

Pesti Dekameron

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

SZÜKSÉGMEGOLDÁS

(Két fiatalember, a szállodahiányt kihasználva, kellemes éjszakát szerez magának.)

Élt Budán egy Mócz Vilmos nevezetű, konok és rabiátus természetű ember, ki olyan módon viselkedett felnőtt leányával és feleségével, mint egy régi, császári őrmester a bakáival és az asszony nem egyszer gondolt már arra, hogy faképnél hagyja őt, annál is inkább, mivel maga is szinte leányosan fiatal és csinos megjelenésű nő volt, kinek nem esett volna nehezére jobb és kellemesebb férjet találni Mócz úrnál. Mégis elsősorban Irénke szenvedett a rabiátus embertől, ki mindent kifogásolt leányán, annak viselkedését, öltözködését és mindennél inkább kifogásolva udvarlóit, különösen egy Kál István nevezetű, fiatal gyógyszerészhallgatót üldözött, kit személyesen sosem látott és mindössze annyit tudott róla, hogy komolyan szereti a leányt és máris kijelentette, hogy látni sem akarja és nem kíván megismerkedni vele. A határtalanul elkeseredett leány pedig erre, mikor egy kis időre sikerült szerelmével találkoznia, így szólt: — Azért is csak a tiéd leszek és senki másé! — És kölcsönösen megesküdve egymásnak, hogy senki mást nem fognak szeretni, keresni kezdték a módját, hogyan lehetnének egymáséi. És e tervezgetésbe belevonták Kál István testi-lelki jóbarátját és kollégáját, egy Konrád nevezetű fiatalembert is, ki híres volt csalafintaságáról és vakmerő tréfáiról. És a ravasz fickó ki is eszelt valamit és elmondta Irénkének, hogyan képzelné a dolgot.

Egy este ezért, midőn Mócz úr szokás szerint éppen a feleségével perlekedett és filléreskedett valamely háztartási kiadáson, Irénke így szólt hozzájuk:

— Igazán kár ezért a néhány forintért ilyen nagy vitát rendezni, mikor könnyűszerrel kereshetnénk havonta néhány száz forintot, szinte semmivel. Egy volt osztálytársnőm — kivel ma találkoztam — beszélte el, hogy rokonuk révén, ki egy budapesti nagyszálloda portása, gyakran szállnak meg náluk mindenféle külföldi vendégek, kik nem jutottak szállodai szobához és e portás hozzájuk küldte azokat éjszakai szállásra. E vendégek pedig igen hálásak és gavallérosan viselkednek a szállásadókkal szemben, és mindehhez csupán egy rendes szoba és egy kényelmes ágy szükséges, melyekkel mi is rendelkezünk.

Mócz úr, kinek rabiátus magatartásánál csupán kapzsisága volt nagyobb, meglepetéssel hallgatta leánya szavait, majd így szólt:

— Életedben ez volt az első egészséges gondolatod, és látom, hogy nem is vagy olyan élhetetlen. Ez bizony igazán jó ötlet, és ha a barátnőd szólna annak a szállodaportásnak, mi is szívesen látnánk vendégül olyan külföldi utast, kinek nem jutott szoba a szállodában. És ha vendéget kapunk, te majd elalszol velünk a hálószobában, vagy a kis gardrób-szobában, amint akarod.

És maga sürgette leányát, hogy minél előbb beszéljen az osztálytársnőjével, türelmetlenül várva az első szálló-vendéget. Az pedig nem is késlekedett sokáig, mert a következő napon az egész dolog kitalálója, Kornél, telefonon felhívta Mócz urat és így szólt hozzá:

— Itt a kedves leánya barátnőjének nagybátyja beszél, hogy vajon el tudnának-e szállásolni két francia sportolót, kik most érkeztek Budapestre és már nem kaptak szállodaszobát?

Mócz úr erre azt felelte, hogy szívesen, amennyiben egy széles, kettős kereveten hajlandók aludni és megállapodtak a vendéglátásban.

A két jóbarát ekkor egynémely holmiját egy kis utazótáskába rakva, a megbeszélt időben becsengetett Móczék lakására. Az ajtót maga Mócz úr nyitotta ki, és nagy szívélyességgel és jelbeszéddel kísérte vendégeit a szobájukba, amelyet egész álló nap takaríttatott a két nővel, és jelbeszéddel bemutatta nekik a feleségét és leányát. A két cinkostárs, kik mindketten jól beszéltek franciául, mindenfélét összekarattyoltak és nagyszerűen mulattak, széles hajbókolással halmozva el a sápadt Irénkét és a ház úrnőjét, ki alig maradt el csinosságban a leány mögött, és miután jelbeszéddel megértették, hogy ők egy röplabda-csapat tagjai, kiknek holnap korán kell felkelniök, rövidesen aludni tértek. Mócz úrék is visszavonultak hálószobájukba, Irénke pedig a kis gardrób-fülkében ágyazott meg magának, mely helyiség szintén a sportemberek szobájából nyílott.

Miután pedig a ház egészen elcsöndesedett és bizonyos volt, hogy Mócz úr mélyen alszik, Konrád felkelt barátja mellől és nagy-óvatosan benyitva a leányhoz, ki dobogó szívvel virrasztott, beküldte őt szerelmese mellé, míg maga a leány keskeny szükség-fekhelyén feküdt le.

Egy idő múlva azonban Mócz úr felébredt álmából, és miközben a vendéglátásból származható hasznot számítgatta, némi aggodalommal gondolt arra, hogy vajon nem kíséreli-e meg valamelyik sportoló, hogy a leányához benyisson, ezért csendesen felkelt a felesége mellől és a koromsötétben végiglopakodva a kiadott szobán, csöndesen benyitott a gardrób-szobába és megérintve a leányának vélt Konrád vállát, így szólt hozzá, reáparancsolva suttogó hangon:

— Tüstént kelj fel és menj be a hálószobába, az én helyemre. Majd én alszom itt tovább, te pedig zajt ne üss, nehogy a vendégek felébredjenek!

A derék Konrád, ki már sok veszedelmes kalandon esett át, első ijedtsége után feltalálta magát és — mást úgysem tehetett — szófogadóan felkelt és kisurrant a szobából, de Mócz úr meggyőződött róla, hogy csakugyan átmegy-e a hálószobába, és csak azután tért maga is nyugovóra a leány fekhelyén. A jóbarát pedig, ha már így állt a dolog, nem sokat habozott, hanem lefeküdt Mócz úr helyére és ébresztgetni kezdte az asszonyt, kinek rövid idő múlva igen gyanús lett a dolog, de akkor már mindegy volt. Ezért nem is igen törekedett felderíteni a különös helyzet nyitját, inkább végiggondolta, hogyan történhetett mindez, de a férfi gyakran összezavarta a gondolatait.

Később azután, hogy virradni kezdett, Irénke, kibontakozva szerelmesének karjaiból, visszasurrant szobácskájába és költögetni kezdve jóbarátjukat, csaknem elájult a rémülettől, midőn a felébredő személyben atyját pillantotta meg. Mócz úr pedig mérgesen szólt hozzá: — Mit költögetsz engem és hogyan mászkálsz itt a vendégek előtt egy szál ingben! Ha olyan friss vagy, öltözz fel és menj le jégért, hogy elsőnek kapjál jeget és hogy friss hideg reggelivel vendégelhessük meg a külföldieket. A leány pedig, ki sem élő nem volt, sem holt, magára kapkodta ruháit és szó nélkül elszaladt.

Ezzel egyidőben Konrád is visszavonult barátja mellé és éppen idejében tette. Kevéssel utána ugyanis megjelent Mócz úr is, és egy pillantást vetve az ágyban békésen alvó sportemberekre, visszament hálószobájába és megrázva a feleségét, így szólt hozzá:

— Kelj fel és készítsél fürdővizet a vendégeknek, hogy ha felébrednek, minden kényelmük meglegyen.

A két átutazó ilyen módon csakugyan nem győzte később dicsérni Mócz úrnak a tökéletes ellátást és hosszasan szorongatva a kezét, gavallérosan rendezték vele a számlájukat. Akkor pedig forró kézcsókokkal búcsúztak el a ház asszonyaitól, ígéretet téve, hogy mindig náluk szállnak meg, valahányszor csak alkalmuk adódik erre. Ilyenmódon mind az öten megállapíthatták magukban, hogy a szállodahiány sem jár minden haszon nélkül.

Somogyi Pál

Ezt olvastuk

Kuriózum-kuriózum ...

Az Esti Hírlap cikket közölt a mértékegységekről és ebben azt írja: „A világ legpontosabb méterrúdja nemcsak tudományos kuriózum, hanem ... a pontos hosszmérték kútforrása.”

A cikk vége felé pedig ezt írja: „A kétszázéves platinarúd ma már csak kuriózum, napjai meg vannak számlálva.”

Mindez azt bizonyítja, hogy a tudomány pillanatról pillanatra fejlődik ...

A meggyilkolt vendég

A Magyar Nemzet riportere színes cikkben számolt be arról, hogy Mister Heyes, régen kivándorolt hazánkfia látogatóba Budapestre érkezett. Ennek során azt írja a riporter:

„Ötvenkét év után visszatért az anyaföldhöz ...”

Az anyaföldhöz az tér vissza, aki meghalt. Ha például Detroitban hal meg egy magyar, ott is az anyaföldhöz tér vissza.

Tudjátok-e, mi a fokos?

A Nők Lapja képes riportot közöl egy juhászról, s abban nem is egyszer a fokost említi, mint a juhászmesterség szimbólumát. Fénykép is ábrázolja Bandi fiút, „aki ez évben vette át a fokost”. A riport írója nyilván összetéveszti a juhászt a csikóssal (vagy a betyárral), aki csakugyan fokossal jár. A juhász szerszáma azonban a juhászgamó, persze hogy ez látszik a fényképen is a Bandi fiú kezében.

Pákosztos kosztos?

A Magyar Nemzetben olvastuk ezt a hirdetést:

„Előfizetne ízletes házikosztra független, negyvenes belvárosi. Garzon jeligére.”

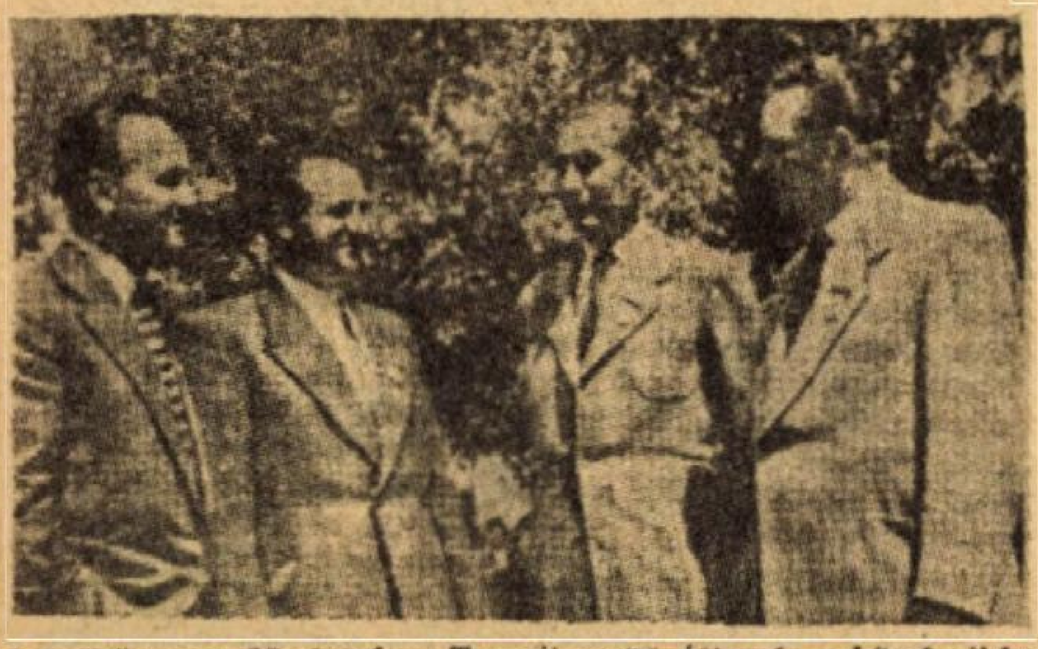
Mennyivel eszik kevesebbet egy független belvárosi garzon, mint egy függő, s egyáltalában aki házikosztra akar előfizetni, miért írja oda, hogy hány éves?

Vajon mire akar ez az ínyenc előfizetni?

Nono!

Legyen szabad bemutatnunk a Békés Megyei Népújság egy riportképét:

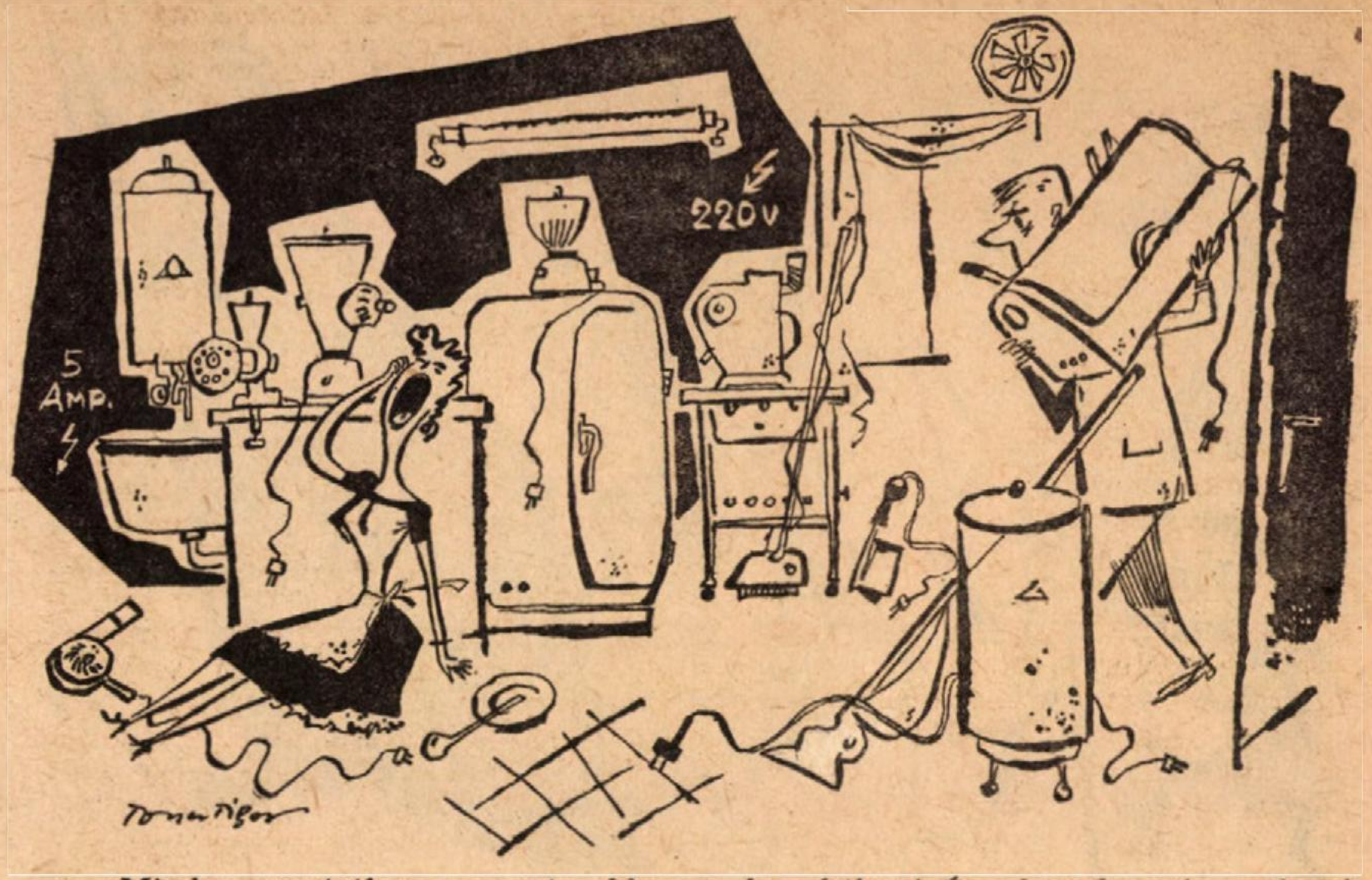
A mesterséges termékenyítés megyei úttörői

A mezőhegyesi Mesterséges Termékenyítő Állomás a közelmúltban ünnepelte megalakulásának 10. évfordulóját. Az ünnepélyes megemlékezésen kilenc állatorvost és állatorvosi szaksegéd... ki „Kiváló dolgozó” jelvénnyel, közt... ...gya dolgoznak a termék...

Kép a jövőből

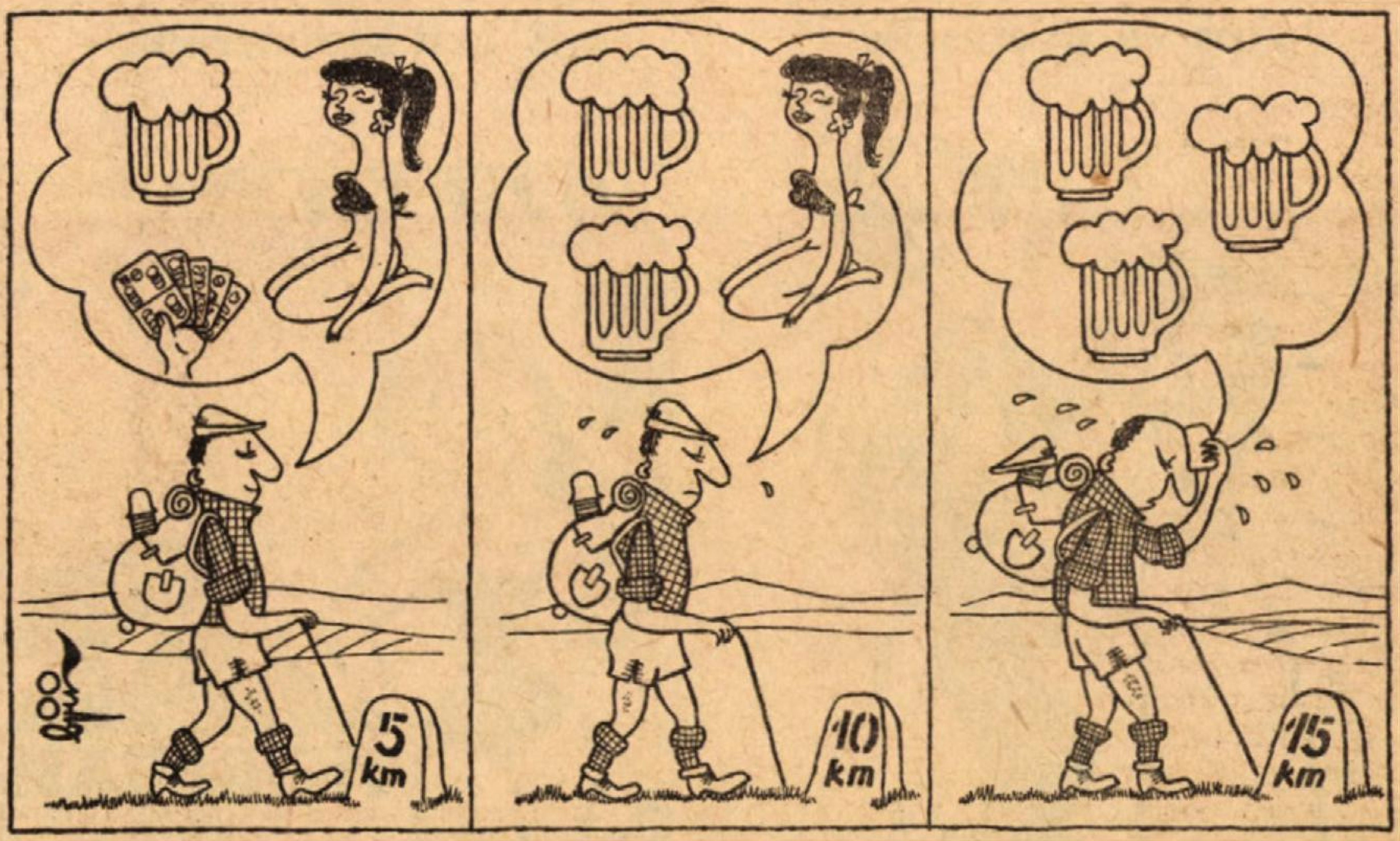
Toncz Tibor rajza

– Minden magától mozog már ebben a konyhában! Én akár haza is mehetek a mamához! ...

A gyalogtúra lélektana

Balázs-Piri Balázs rajza

Nagy ritkaság!

„Elment az utolsó Fugger” címmel az Ország-Világ képes riportot közöl az utolsó Fuggerről, Henryk Fukierről. A fényképen, mely a riportot kiegészíti, Fukiert látjuk a feleségével. S a kép aláírása a következő: „Az utolsó felvétel az utolsó Fuggerről és özvegyéről.”

Nem mindennapos dolog, hogy valakinek alkalma legyen önmagát a saját özvegyével lefényképeztetni!

Ciceró és Hannibal

Az Esti Hírlap egyik karcolatában írja D. M.: „Hiába filippikázott Cicero, hogy Hannibal már ott van Róma kapui előtt ...” Szegény Cicero! Persze, hogy hiába filippikázott, amikor ő Hannibal halála után szüle tett.

A jószemű riporter

A Népszabadság cikket közölt Casablancáról, de meglepődve olvastuk, hogy e városból a riport írója ellátott „a Földközi-tenger kéklő hullámaira”.

Ehhez ugyancsak sas-szem szükségeltetett, mert az említett város az Atlanti Óceán partján fekszik.

Zászlódísz a Ludas Matyiban

Június 18-i számunkban a „Genfben” című rajzon a tanácskozó négy nagyhatalom zászlaját is lerajzoltuk, de ez a zászlódísz nem válik a lap díszére. Köztudomású ugyanis, hogy a francia lobogón a színek nem vízszintesek, mint ahogyan azt a Ludas Matyi ábrázolta, hanem függőlegesek, mint ahogyan azt a Ludas Matyi nem ábrázolta.

Dr. Árgus

Az első tudományos megállapítás

Szűr-Szabó József rajza

– Na, mi van a Marson?
– Rengeteg a szúnyog!

A „dupla vagy semmi” játékok szenvedélyes részvevője vagyok és egész nap a furfangos rejtvények légkörében élek. Ma reggel is, amikor felültem a több személy szállítására berendezett géperejű járműre és a kalauz megkérdezte, hogy hová akarok menni, így válaszoltam:

— A magyar vasutak államosítása és a Vaskapu szabályozása által híressé lett miniszter terére.

A kalauz, úgy látszik, sohasem duplavagysemmizett, mert csak nehezen értette meg, hogy a Baross térre akarok menni.

Később bementem a Közértbe.

— Kérek sonkát.

— Mennyit szeletelhetek?

— Ha kétszer annyit kérnék, mint amennyi kell, húsz deka sonkám lenne.

— Igenis, 10 deka sonka — hangzott a rejtvényfejtésben edzett kiszolgáló gyors válasza.

A budai Dunapartra kellett mennem, ahol a neoreneszánsz legjobb magyar műépítészének terén volt találkozóm az általa épített Várkert bazár mellett. Utána két jegyet vásároltam a Szabadság moziban, ezért elvillamosoztam a modern európai muzsika egyik legnagyobb mesterének, a legnagyobb magyar zenefolkloristának útjára.

Ebéd után vásároltam 25 darab cigarettát. A trafikban csak ennyit mondtam:

— A magyar szabadságharc vezére, Magyarország kormányzója. Egy csomag...

Este külföldi barátommal kellett vacsoráznom. Úgy látszik, náluk is divat a dupla vagy semmi, mert így telefonált:

— Tehát ma este... Az étterem neve nem jut eszembe. De ott van, ahová IV. Bélának, a maguk egyik királyának lánya 1252-ben önsanyargatási célból végleg letelepedett. Régebben a nyulak szigetének hívták. Hallom, remek paprikás csirkét lehet ott kapni. Tehát vacsora pontosan negyvenszer húsz, osztva tízzel órakor!

Palásti László

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Apa és gyermeke

– Kisfiam, már megint nőttél!

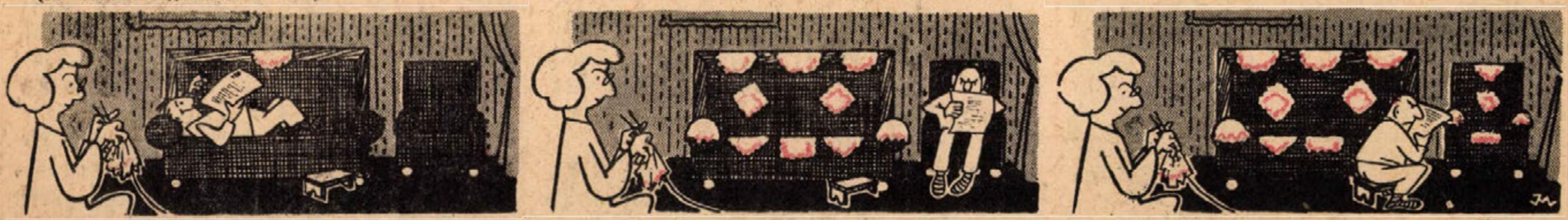
(A tallini „Pikker”-ből)

E heti hirdetésünk

– Halló! Nem bánja meg, ha kijön! A hely gyönyörű, a vizet melegítik, viszont a belépődíj maradt a régi!

Kézimunka a lakás dísze!

A SZÁMAIM

Az első lottószelvényt a feleségem lopta be a családba.

— Gyere, segíts kitölteni!

— Nem! Én ebbe nem avatkozom! Butaság! Úgysem nyersz! Ismered, Bocikám, a valószínűségszámítást?

Édesen nézett rám.

Mire a szelvényt kitöltötte, összevesztünk. Este megegyeztünk abban, hogy ő játszhat, de titokban.

Ettől kezdve a hét egyik felében boldog idegesség vibrált benne, és a szeme révedezve kalandozott az álomképeken. Elsózta a levest, kiesett a kezéből a csésze és a vasalásnál kiégette az ingem gallérját. A hét — pénteket követő — másik felében szomorú volt és veszekedős.

Később a fiam is kapott szelvényt. Ő ugyanis burokban született.

A feleségem azonban állta a szavát. Minden titokban ment.

Néha — a húzás előtti napokban — elmagyarázta nekem, hogy az új bútort hová teszi és milyen lesz az új fürdőszoba. Pénteken este hátat fordítva aludt el. Ezekből tudtam, hogy játszik.

Egyik reggel elmeséltem neki az álmomat, amelyben öt szám is szerepelt. Kiugrott az ágyból és hamarjában a körömollóval bevéste az ajtófélfába: 1—6—9—61—69.

Este kaptam egy szelvényt.

— Töltsd ki a számaidat!

Ellenkeztem.

— Az én kedvemért, édes apukám! Dumme hat Glück!

Meggyőzött. Így lettek számaim. Az ajtófélfáról lemásoltam őket egy szelvényre, és lett egy találatom.

— Ugye! — mondta boldogan. — Csak így tovább!

— Bocikám, ez nem úgy van, mint a te paprikáscsirkéd, hogy az elsőt agyondicsérték és a tizediket meg is lehetett enni.

Hiába volt minden, tovább kellett játszanom.

Egy hónap múlva fejből tudtam a számaim. Újabb hónap elteltével fellázadtam. Miért kell nekem — elvekkel rendelkező felnőtt embernek — belátásom ellen cselekednem?! Ostobaság! Úgysem nyerek! Ha tovább játszom, megüt a guta! De hátha mégis kihúzzák a számaim, s nekem nincs szelvényem? Akkor is megüt a guta. Egyetlen megoldás van: elfelejteni a számokat.

Kikapartam az ajtófélfából és megkezdtem a feledést. Néha-néha ellenőriztem magam, tudom-e még őket. Nagyon tudtam. Új megoldást kellett találnom. Megtanultam az évszámokat a honfoglalástól napjainkig, a statisztikai évkönyvből bevágtam minden adatot, a telefon-könyvet is bemagoltam, és vártam. Két hónap múlva mindent elfelejtettem, csak a számaim maradtak a fejemben élesen, plasztikusan. Majd az idő kimossa őket a fejemből — gondoltam — és ettől kezdve reménykedő türelmetlenséggel vártam aggkori szellemi összeomlásomat.

Tegnap a fiam kissé zavart bűntudattal fogadott:

— Apu, kivettem tíz forintot a fiókból.

— Mire?

— Elfelejtettetek lottót venni és csak az utolsó pillanatban sikerült bedobnom.

— Az én számaimat is kitöltötted?

— Igen.

— Honnan írtad le?

— Fejből — mondta büszkén.

Most már hiába halok meg. Egy új generációra be vagyok biztosítva.

Kutlik Sándor

Konferenciát tartottak a háziasszonyok

Megszokott történet

Vasvári Anna rajza

– Hiába, mégiscsak más az, amit az ember maga tesz el...

– Mit csináljak, hogy ha elromlottak...

Pesti emberek

Várnai György rajza

Le a bürokráciával!

TALÁLKOZÁS EGY MOSTOHAGYEREKKEL

A mostohagyermek elhanyagoltan feküdt a Balaton somogyi partján és József Attila: „Nincsen apám, sem anyám” kezdetű versét idézte.

— Balatonszéplaknak hívnak — mutatkozott be értelmesen és kérdésemre azt felelte, hog gyámszülője a Siófoki Tanács.

— Nem tévedsz? — kérdeztem meglepődve, mert a Siófoki Tanácsot jómódú balatoni tanácsnak ismerem, ki szép beruházási összegekkel rendelkezik.

— Nem tévedek — mondta szomorúan Balatonszéplak és megrázta a fejét, hogy csak úgy ömlött belőle a por. — De én csak mostohagyerek vagyok. A Tanács csak az elsőszülött Siófokot és kishúgát, Balatonújhelyet tartja jól. Tessék például megnézni, hogyan járat engem — és az állomásról bevezető útjaira mutatott, melyeket valóban nem lehetett súlyosabb megrázkódtatás nélkül szemlélni sem gépkocsiról, sem bicikliről. Próbáltam azzal vigasztalni, hogy a tihanyi motorversenyek mintájára bizonyára a legnehezebb, motoros terepversenyeket fogják majd nála megrendezni, de ez sem vigasztalta meg. Sötéten meredt maga elé — mert közben beesteledett —, szinte csak félkilométerenként pislákolt benne egy-egy lámpa.

— Igen — mondta, mert kitalálta gondolataimat —, negyedévenként kapok villanykörtét, és ha közben eltörik vagy tönkremegy egyik-másik, azt felelik rá: várjam ki a negyedévet, addig nincs körtére keret! Tessék elképzelni, hogy még a nyári főszezonban sem tudom pótolni a hibás villanykörtéimet!

Magam is meglepődtem ekkora szűkmarkúságon, de a kis Széplak még tovább panaszkodott:

— Persze a mostohagyerekért senki sehol sem emel szót. Így történhetett, hogy az idén már sem gyors-, sem sebesvonatunk nincsen, de még egy szerény feltételes megállóhelyre sem méltatnak, pedig nézze meg, mekkora utasforgalmam van!

Kétségbeesetten nyújtotta felém alsó és felső állomásait, és könnyei következtében olyan sáros lett, hogy alig tudtam kivergődni a műútig.

S. P.

SS emlékmű a Pauler utcában

Akiket rossz sorsuk és a fasizmus német megsemmisítő- és munkatáborokba sodort, azok még jól emlékeznek azokra a zöld fabarakkokra, amelyeket a szenvedés házának is „neveztek a deportáltak. Ugyanilyen külsejű szürkészöld faházakban laktak az SS legények is, igaz ugyan, hogy ezekben nem három, egymás fölé helyezett fapriccs, hanem kényelmes berendezés volt. 1944-ben a Déli pályaudvar indulási oldalán is volt egy ilyen faház az SS őrség számára.

Ez a rosszemlékű ház már hosszú idő óta — a Pauler utca és Alagút utca sarkán áll és felvonulási épület szerepét tölti be.

Ideje volna eltakarítani.

Vagy legalábbis más színűre mázolni.

Nem szép dolog!

1958. december 11-én vásároltunk a Rákóczi út 60. szám alatti hangszerboltban egy televíziós készüléket. A készülék hibás volt, ezért többször is elküldtük a gyári szervizbe. Legutoljára június 13-án volt ott, de a gép most se jó. Eddig csak a szállítás 500 forintunkba került és a garancia ideje is lejárt.

Szerintünk ilyen körülmények között a gép kicserélése az egyetlen megoldás. Ebben az értelemben írtunk is a gyárnak, de még csak nem is válaszoltak.

Segítséget kér a

Szirák és Vidéke Körzeti Földművesszövetkezet

Miért nyáron javítják?

A Gorkij fasor lombos fái között így nyáridő tájt százával parkíroznak a babakocsik. Amíg az apró utasok jóízűket szundikálnak az árnyas fák alatt, a kocsikat kísérő kis- és nagymamák ülő alkalmatosságot keresve bosszankodnak — ugyancsak a lombos fák alatt. A padokat ugyanis június elején leszerelték, kocsira rakták és elvitték a pad-felelősök. Azóta nincs pad a Gorkij fasorban — csak árnyék. A verebek azt csiripelik, hogy ezeket a padokat javító szándékkal vitték el. De hogy miért éppen a nyár elején — amikor a legnagyobb szükség van az árnyékos pihenőkre —, arra még a verebek sem tudnak válaszolni.

Révész Sándorné
VII., Damjanich u. 26/b

Ludas Matyi postája

„Szégyelli a nevét” című cikkre közlöm, hogy a Rop szelet előállítója, Skultéty Lajos ostya- és nápolyikészítő kisiparos ellen szabálysértés miatt eljárást indítottam.

Légrádi Dezső
VII. ker. Tan. V. B. Ip. Oszt.

A „Szellősebb buszokat!” című közleménnyel kapcsolatban műszaki főosztályunk utasítást adott a garázsok vezetőinek, hogy az autóbuszok tolóablakainak működését rendszeresen ellenőrizzék.

Paréj Kálmán
Főv. Autóbuszüzem

„Egy békés javaslat” című bírálatuk ügyében közöljük, hogy a hibás névtáblákat átfestettük.

Tasi István
VIII. ker. Tan. V. B.

A mátraházi állattartásról megjelent cikk alapján Bakondi István, Póka János és Német János mátraházi lakosok ellen szabálysértési eljárást indítottunk.

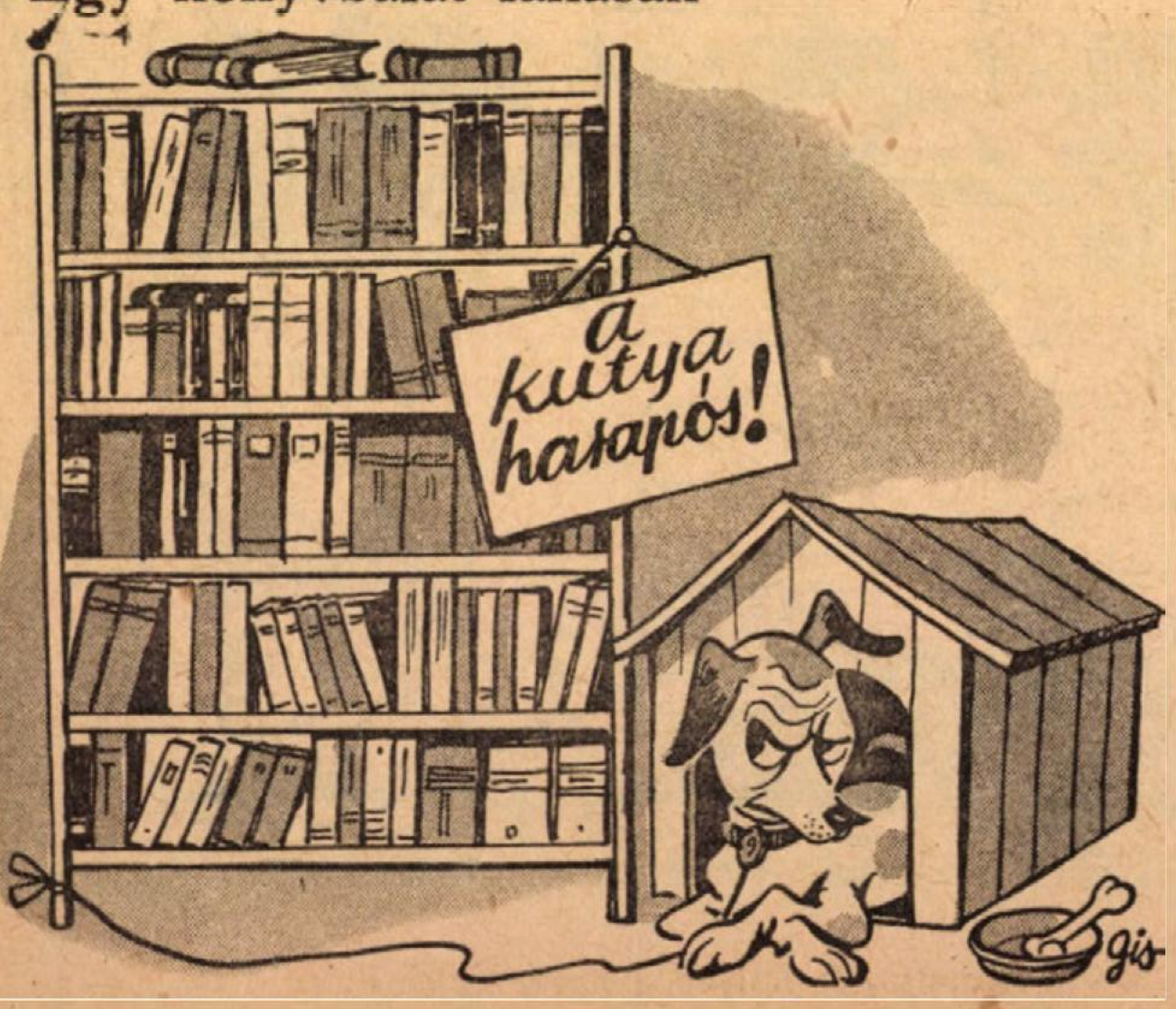
Gyöngyös Város Tan. V. B.

Távirat

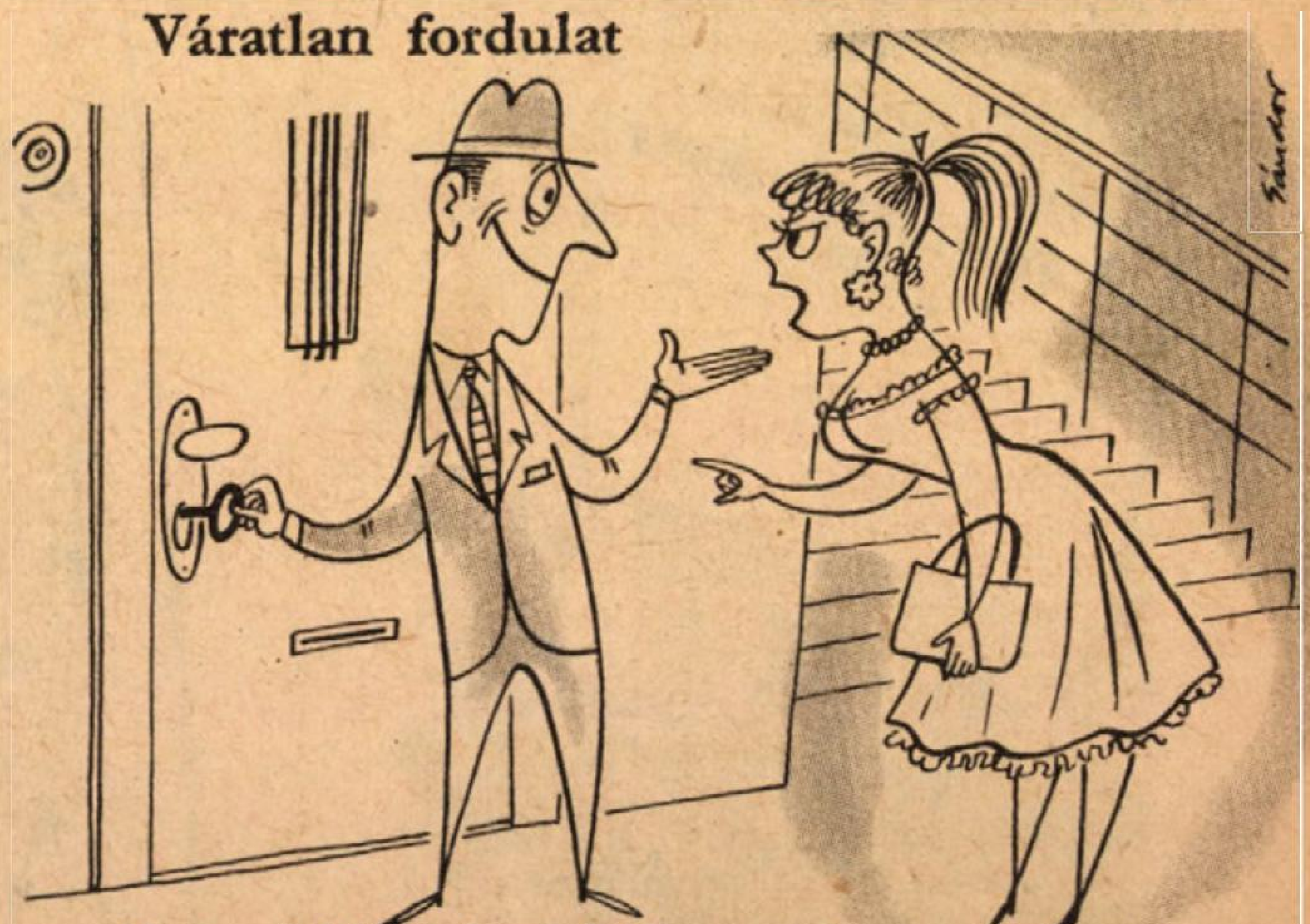
Balatoni Intéző Bizottság

A fejlesztési terv keretében javasoljuk Zamárdi üdülőtelepen Mezőgazdasági Kiállítás megnyitását stop sertések szarvasmarhák szárnyasok az üdülőtelepen helyszínen kiválaszthatók stop egészségügyi szempontból megvizsgálandó nem káros-e a községi pékműhely sütődéje a sütödét környező sertésólak hízóinak fejlődésére stop stop stop...

Egy könyvbarát lakásán

Váratlan fordulat

– Maga a lakására hozott? Hiszen csak egy vendéglői vacsoráról volt szó!

– Hát maga nem tudja, hogy bevezették a lakásban fogyasztható vendéglői vacsoraszolgáltatást?

MINDENFÉLE

Minden nemzedék meg akarja javítani a következő nemzedék erkölcseit.

*

Főként azokat a bűneinket bánjuk meg, amelyek anyagi veszteséggel jártak.

*

Örökké erényesnek lenni annyi, mint lemondani a megtérés csodálatos érzéséről.

*

X. az esztelen szenvedélytől sem riad vissza, ha az számára előnyös.

*

Az ember azért nem fogadja meg a saját bölcs tanácsait, mert még a bölcsességénél is nagyobb az önismerete.

F. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Búzavirágszemű, lenszőke kislány állít be a falusi szatócshoz, még a jó öreg maszek-világban.

— Édesanyám küldött, tessék adni száz szem dughagymát.

A szatócs elővesi a kosarat, s szép sorjában olvasni kezdi a darabokat:

— 1, 2, 3, 4, 5... mondd csak, kislányom, hány éves vagy te?

— Tíz.

— Tíz?... 11, 12, 13, 14, 15... Hát édesapád milyen idős?

— Harminchat.

— Harminchat?... 37, 38, 39, 40, 41... Hát nagyapád él-e még?

— Meghalt tavaly szüretkor.

— S hány éves volt?

— Hetvenhárom.

— 74, 75, 76 — folytatja a szatócs 100-ig. — No, nesze, kicsim, itt van mind a száz, de el ne veszíts hazáig egyet se.

Egy negyedóra múlva visszajön nagy szepegve a kislány, s visszahoz 24 dughagymát.

— Azt üzeni édesanyám, hogy többet tetszett adni.

— Hogyhogy?

— Úgy a, hogy a nagytata 97 éves volt, én meg csak 73-at mondtam, oszt még szorultam is érte.

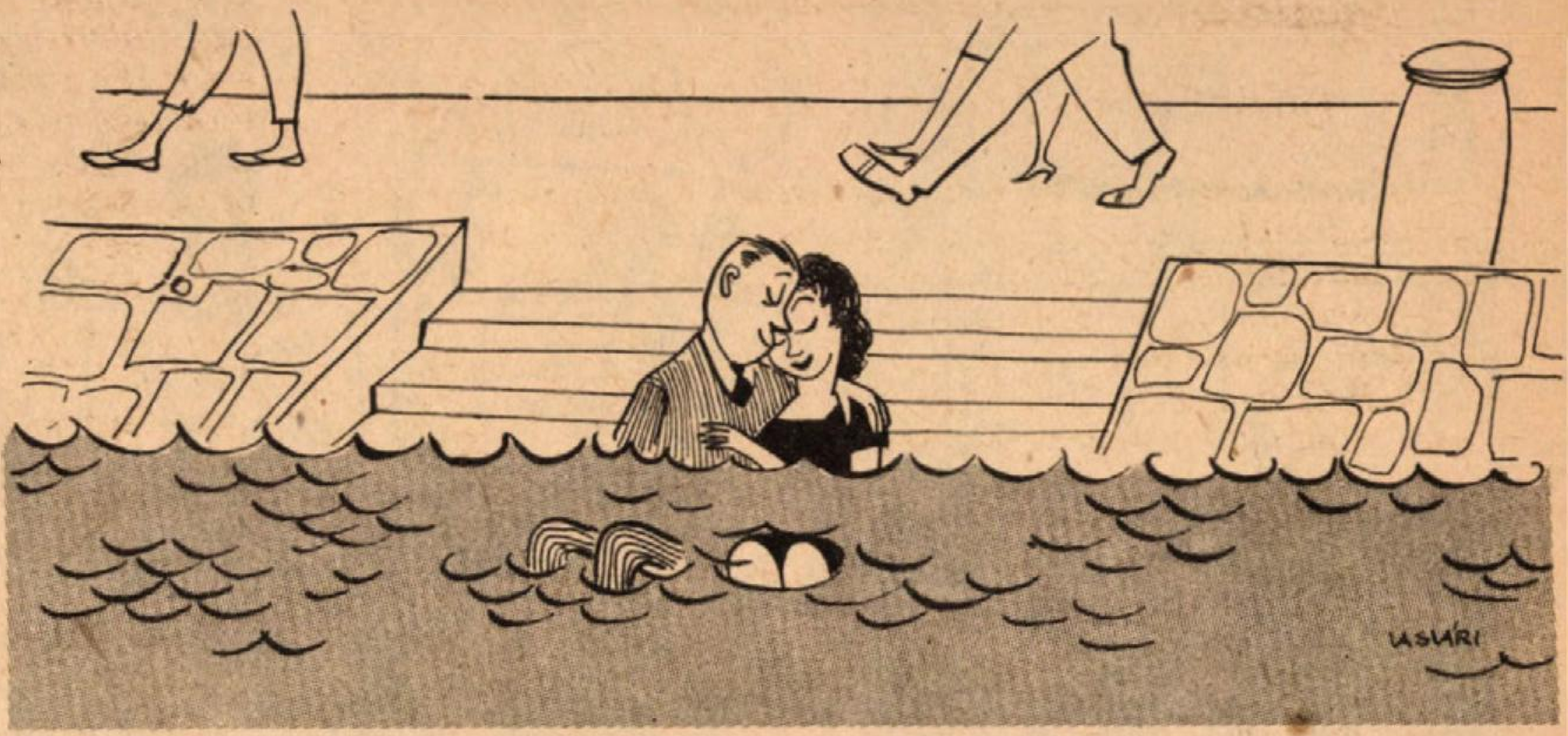
A humor KÖNYVÉBŐL

SZÉCHENYI ISTVÁN szenvedélyes szivaros volt, tárcája mindig különleges külföldi szivarokkal volt megtömve. Egy alkalommal, midőn az Akadémia ülésén volt és kabátja az előcsarnokban a fogason függött, az ott üldögélő írnok a kabátzsebből kikandikáló tárcából elcsent egy szivart. Nagy élvezettel szívta éppen, midőn Széchenyi kilépett az ülésteremből, és a füst illatából ráismerve különleges szivarjára, az írnokra pillantva, mosolyogva jegyezte meg:

— Ha az orrom nem csal, úgy ön bizonyára ugyanabból a gyárból szerzi be szivarjait, amelyből én is, azzal a különbséggel, hogy ön olcsóbban jut hozzá...

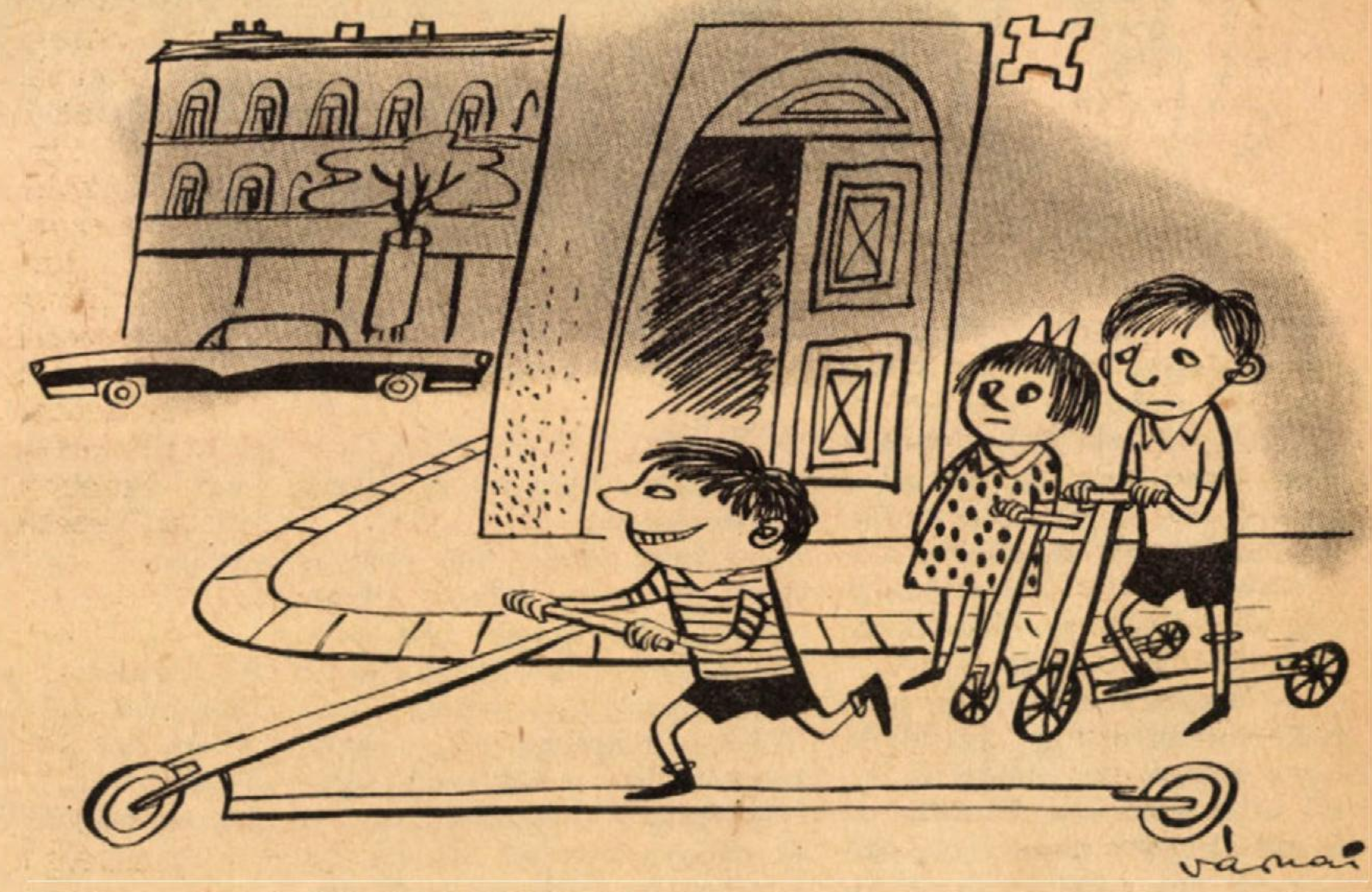
Magas vízállás

Vasvári Anna rajza

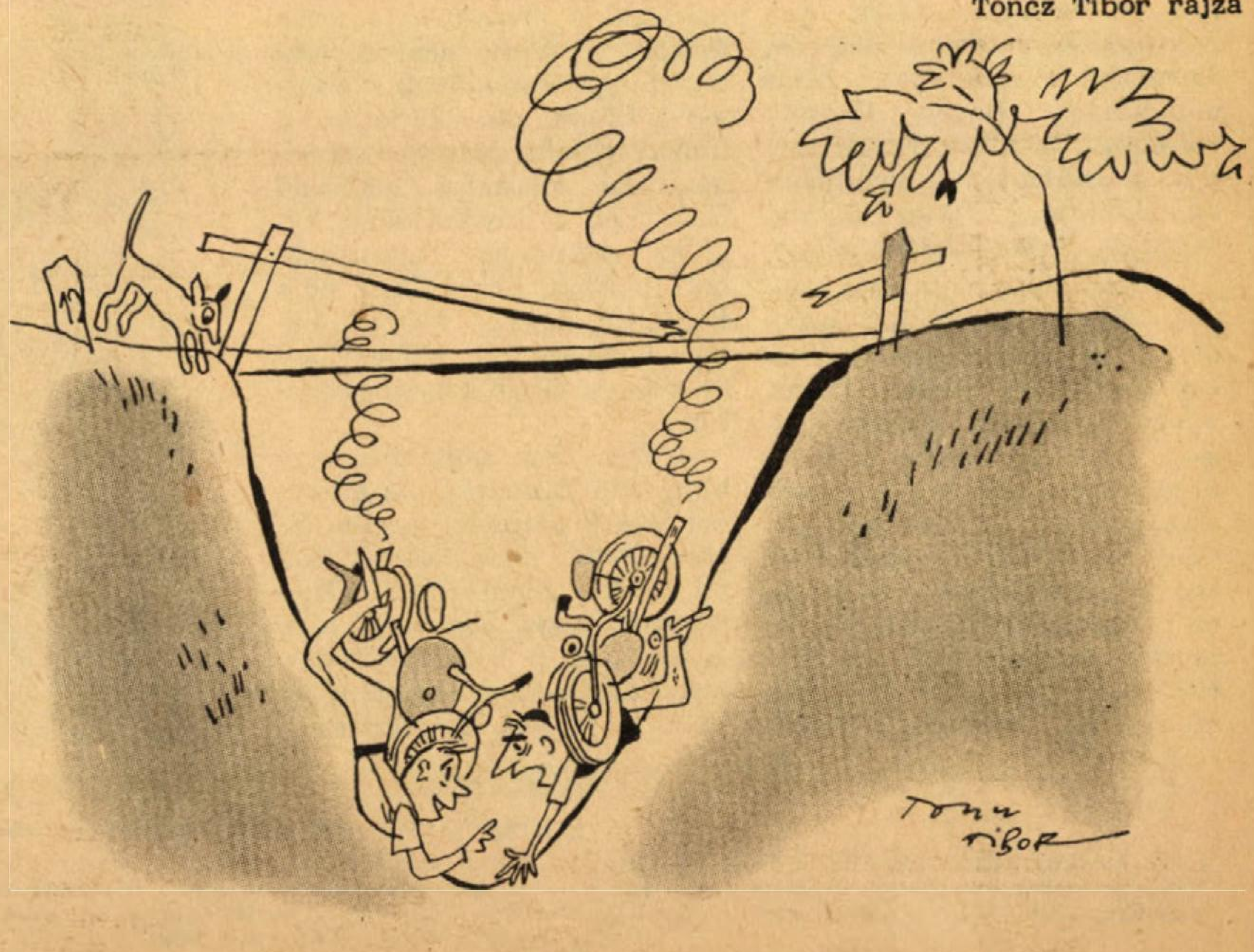
Amerikából kapta a rollert

Várnai György rajza

Motorosok egymás közt

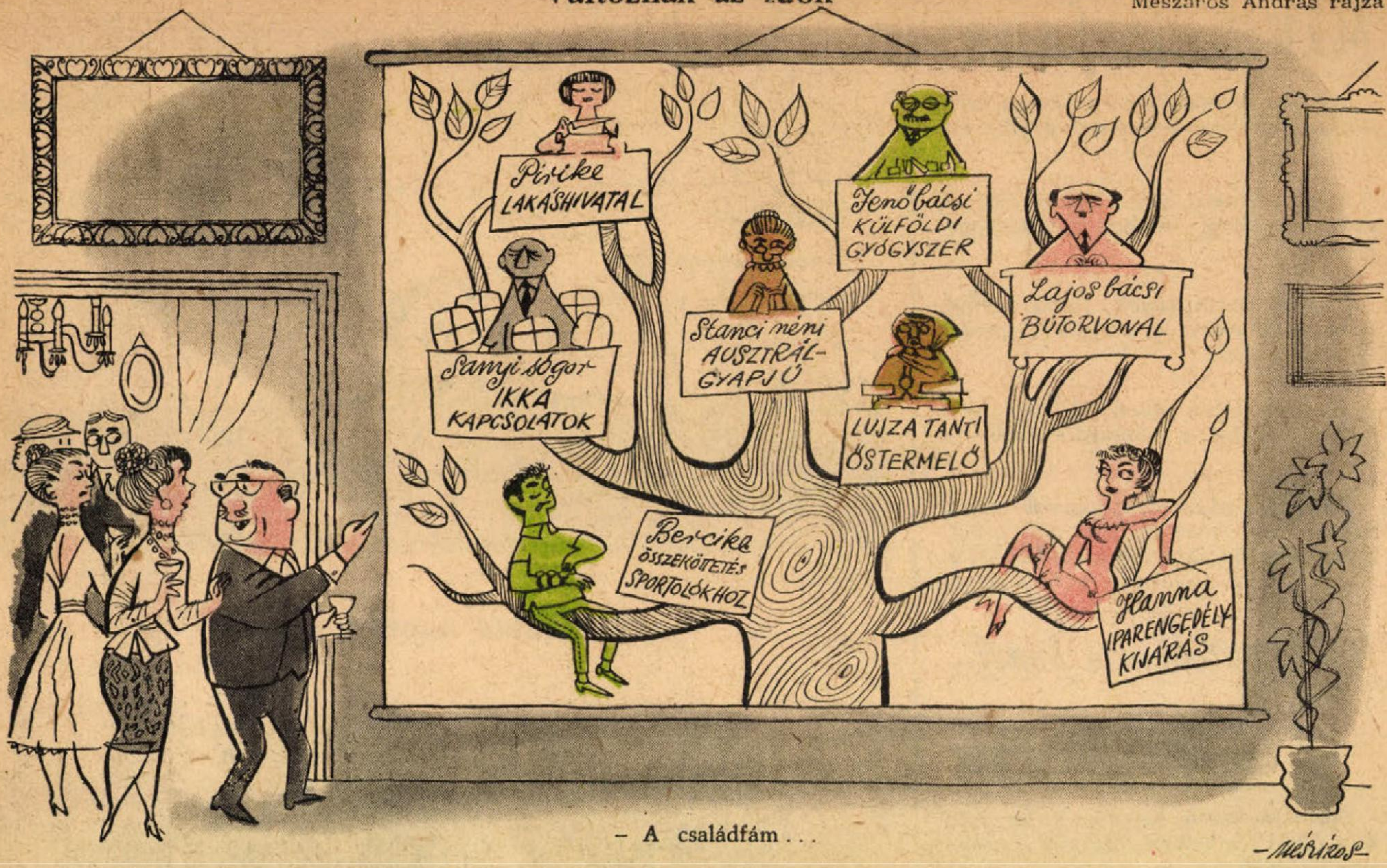
Toncz Tibor rajza

– Mondja, és milyen a koszt Lellén?

Változnak az idők

Mészáros András rajza

– A családfám ...

Mesélek...

— Hol voltam? Moziban. Egy bűbájos olasz filmet láttam, a „Bolondos ifjúság"-ot. A Sica is játszik benne, meg a Pampanini. Hogy miről szól a film? Hetvennyolc szép és fiatal diáklányról, és százhat fiatalemberről. Az ő szerelmükről, álmaikról, problémáikról, harcaikról szól a film.

— Meséljem el? Jó, ha akarod, elmesélem. Úgy kezdődik, hogy Beppo, az állástalan fiatal sofőr szerelmes Claraba, az osztály legjobb tanulójába, akinek az apja: Pellegrini, a híres és bőbeszédű ügyvéd. Az apa azonban nem sokat törődik a lányával, mert szerelmes egy operett-primadonnába, akinek a lánya — Clara osztálytársnője — Beppo öccsébe, Alfredóba szerelmes. Mint mondottam, Beppo Claraba szerelmes, de Clara Luigit szereti, a szélhámos ügyvédjelöltet, akibe meg Maria, Lucretia és Alida is szerelmesek...

— Lassabban? Jó, de nagyon figyelj ide! Neked mesélek! A városka templomkertjében hortyogva alszik Benito, a vén harangozó, amikor Mario, a kivándorolni készülő fiatalember, beszökik a menyasszonyával, Catherinával, aki Clara barátnője, és akinek az anyja Pellegrininél, a bőbeszédű ügyvédnél gépírónő. Catherina azonban nemcsak Mario, hanem Amado menyasszonya is. Amadóba viszont még Alida, Lucretia és Maria is szerelmesek...

— Nem érted? Nem értem, hogy mit nem értesz? Olyan világos, mint a nap, csak az a baj, hogy te nem figyelsz rám! Meséljek vagy ne meséljek? ... Tehát a templomkertben gondtalanul alszik a bőbeszédű ügyvéd, amikor beszökik Amado és menyasszonya: Estella, a matematika tanár nevelt lánya. Jaj, elfelejtettem! Amado, Pellegrini ügyvéd öccsének a fia...

— Ne szakíts félbe, kérlek, mert akkor elveszítem a mese fonalát... Nem, nem tévesztettem el, jól mondtam. Te láttad a filmet, vagy én láttam a filmet? Estella Marióba szerelmes, aki állástalan gépírónő Benitónál, a kivándorolni készülő öreg-öreg harangozónál... Nem, nem! Clara nem Pellegrini ügyvéd leánya, hanem bábaasszony, akihez Leona elmegy végső kétségbeesésében...

— Nem igaz, hogy még nem beszéltem Leonáról, aki gyereket vár Vittoriótól, az operett-primadonna elkényeztetett fiától... Beszéltem róla... Emlékszem, hogy beszéltem róla. Leona apja, a nyugdíjas tábornok háziőrizetben tartja a lányát, mert nem látja szívesen, hogy mindig Benitóval mászkál, az öreg harangozóval, aki egyben operett-primadonna is...

— Már megint nem érted? Ez borzasztó! Nem te láttad a Bolondos ifjúságot, hanem én láttam a Bolondos ifjúságot. Nem érted!? Lehetetlenség! Mit motyogsz? Hogy Leona beléd szerelmes és tőled vár gyereket? Megőrültél! Most meg hova mész? Harangozni Benito helyett? Hát csak menj!

— Így meséljen el az ember egy bűbájos olasz filmet! Nem tudom, mit nem lehet ezen érteni! Olyan egyszerű története van: hatszázhét fiatalember a négyzeten, szerelmes gyökvonás háromezernyolcszáztizenhét ifjú lányba.

(m. gy.)

A telhetetlen

Hegedüs István rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.

Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Előállítja: Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.